

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ - ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΤΥΡΙΑΚΗΝ

ΕΥΝΟΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ :

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. ΔΙΑ ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ ΦΡ ΧΡ 111

Τιμή Φύλλου λεπτὰ 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΛΟΓΩΝ
— ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠ.,

ΕΤΟΣ 1903

ΑΘΗΝΑΙ, Πέμπτη 16 Γενουαρίου 1903

ΓΡΑΦΕΙΑ: Οδός Οικονομίου αριθ. 4

ΤΑΡΙΘ. 3

ΜΙΑ ΚΑΙ ΚΑΛΗ

ΚΑΙ ΜΙΑ ΠΙ ΠΑΝΤΑ

Ο ΝΟΥΜΑΣ δὲν ἤθελε νὰ διορθώσῃ τὸ Ρωμαϊκόν. Ὅχι! Τέτοιαν φιλοδοξίαν δὲν τὴν ἔχει καὶ τέτοιαν ἀνοησίαν δὲν θέλει νὰ τὴν ἔχῃ.

Ἐπειτα γιὰ μιὰ τέτοια δουλειὰ τεραστίαν, ἀπαιτεῖται δύναμις χιλίων τοῦλάχιστον Ἑρακλέων, καὶ αὐτὸς μόνον τὴν δύναμιν ἐνὸς Ρωμηοῦ ἔχει. Κ' εἶδατε δὲ ἡ δύναμις τοῦ Ρωμηοῦ ἕως ποῦ φθάνῃ. Μόλις καὶ μετὰ βίας νὰ σηκώσῃ μιὰ σανίδα καὶ νὰ κάμῃ ἕνα ψευτοπόλεμον τοῦ ἐννενηντα ἑπτά. Καὶ, στόπ! Οὔτε δράμι παραπάνω.

Τί ἤθελε λοιπὸν νὰ κάμῃ ὁ «Νουμάς»; Τὸ εἶπε στὸ πρόγραμμά του: Νὰ προσηλακισθῇ, νὰ ὑβρισθῇ, νὰ λιθοβοληθῇ. Καὶ τὸ ἐπέτυχε. Καὶ θὰ τὸ ἐπιτύχῃ ἀκόμη περισσότερον. Κι' αὐτὸ τὸν ἐνθουσιάζει. Κι' αὐτὸ τὸν εὐφραίνει.

Πρὸ ἡμερῶν, κάποιος φιλελεύθερος κύριος καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος πατριώτης, τὸν ἀπεκάλεσε — δι' ἀνωνύμου ἐπιστολῆς πάντοτε, νὰ ἐξηγουμένθα — ἐκβιασθῇ. Προχθὲς δὲ ἄλλος κύριος — καὶ αὐτὸς δι' ἀνωνύμου ἐπιστολῆς — τοῦ ἀπένευσε τὸν τίτλον τοῦ Γκραβαρίτη.

Καὶ ἔχει ὁ Θεὸς ἀκόμη. Ποῦ νὰ συμπληρώσῃ μῆνα ἢ καὶ ἔτος ἐν τῇ ζωῇ! Τίτλους τιμητικὸς ἔχει ἀπείρους τὸ νεοελληνικὸν λεξικὸν καὶ πέτρες, ἄλλο τίποτε, τῆς Ἀττικῆς τὰ χωράρια!

ΕΠΙΤΥΓΧΑΝΕΙ λοιπὸν ὁ ἀγὼν του. Καὶ ἀπόδειξις ὅτι ὑβρίζεται καὶ δὲν θαυμάζεται. Αὐτὸ ὠνειροπολοῦτε καὶ αὐτὸς. Καὶ τὸ ἐπέτυχε. Ἄν ζητοῦσε τοὺς θαυμασμοὺς καὶ τὰ χειροκροτήματα, ἦτο εὐκόλον νὰ τὰποκτήσῃ. Στὴν τόπο μας μάλιστα, ποῦ παρέχονται δωρεάν, ποῦ σὲ παρακαλοῦν νὰ τὰ δεχθῆς, ποῦ εἶνε τόσο ἀφθονα ὥστε δὲν εἰξεύρουν τί νὰ τὰ κάνουν οἱ ἄνθρωποι καὶ γιὰ αὐτὸ τὰ πετᾶνε μαζῇ μετὰ τὰ σκουπίδια τοὺς στὸ κάρρο.

Θαυμασμοὺς! Σπουδαῖο πρᾶγμα, βλέπετε! Ἄντι νὰ πάρῃ στὰ χέρια του τὸ κοῦρι, ἔπερ' ἕνα θυμιατό. Καὶ δὸς του λιβάνισμα δεξιὰ καὶ ἀριστερά. Καὶ δὸς του μελοζαχαρένια μειδιάματα. Καὶ βλέπατε τότε ἐπιτυχίαν. Καὶ βλέπατε τότε ἀνταπόδοσιν θαυμασμῶν καὶ λιβανίσματος στὸ τετράγωνον.

ΕΧΑΡΑΞΕ ὁμῶς ἕναν δρόμον καὶ θὰ τὸν βαδίσῃ ἀπρόμητος. Ὁ δρόμος αὐτὸς εἶνε γεμάτος μ' ἀγκάθια, μ' ἀπογοητεύσεις, μετὰ πέτρες σουβλερὲς καὶ στὸ τέλος ἔχει ὡς ἐπαθλον ἕνα ποτήρι γεμάτο χολῆν.

Τὸ γνωρίζει. Ἀλλὰ θὰ τὸν βαδίσῃ τὸν δρόμον αὐτόν. Κι' ἄς ματώσῃ τὰ πόδια του καὶ ἄς

ματώσῃ τὴν ψυχὴν του. Κι' ἄς πέσῃ ἀκόμη στὰ μισὰ τοῦ δρόμου.

Θάχῃ τὴν παρηγορίαν ὅτι ἐξεπλήρωσε τὸ καθκόν του. Θάχῃ τὴν ὑπερηφάνειαν νὰ θροντοφωνῇ πῶς στὴν χώραν τῶν εὐκόλων θριάμβων, πῶς στὴν γῆν τῆς Ἐπαγγελίας τῶν τευκεδένιων ἀξιών, εὐρέθηκε καὶ ἕνας ἄνθρωπος ὁ ὅποιος ἐθάληθη μετὰ τὰ σωστά του νὰποτύχῃ πανηγυρικῶς — καὶ ἀπέτυχε.

ΔΕΝ ΗΘΕ λοιπὸν νὰ διορθώσῃ τὸ Ρωμαϊκόν ὁ «Νουμάς». Ἀλλὰ τότε τί ἤθελε νὰ κάμῃ; Δὲν διστάζει νὰ σᾶς τὸ πῆ: Ἦλθε νὰ ξεσκεπάσῃ. Ἦλθε νὰποκαλύψῃ τὴν σαπίλα — τὴν πολιτικὴν ἰδίως σαπίλα, ἐκ τῆς ὁποίας ἀπορρέει ἡ κοινωνικὴ σαπίλα καὶ ἡ φιλολογικὴ καὶ ἡ θρησκευτικὴ — ἤθελε νὰποκαλύψῃ τὴν σαπίλα, ἡ ὁποία ἔχει φθάσει πλέον μέχρι μυελοῦ ὀστέων καὶ τὴν ὁποίαν ὄλοι νοιώθουμε μέσα μας καὶ τὴν ὁποίαν ὄλοι φιλοτιμούμεθα νὰ σκεπάζουμε καὶ ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸν μας.

ΞΕΣΚΕΠΑΣΜΑ λοιπὸν γενικὸν ἀπ' ἀκρῆς ἀκρῆς. Αὐτὸ μᾶς χρειάζεται. Αὐτὸ βάλλεται. Αὐτὸ πρέπει νὰ εἶνε τὸ ἐθνικὸν πρόγραμμά μας. Αὐτὴ ἡ ἐθνικὴ σημαία μας.

Νὰ πάρουμε τὴν Μακεδονίαν νὰ πάρουμε τὴν Ἀλβανίαν, νὰ κατακτήσωμε τὸν κόσμον ὁλόκληρον. Κανεὶς δὲν τὸ ἀρνεῖται. Ἀλλὰ πρῶτα πρῶτα νὰ καθαρίσουμε τὴν γωνιά αὐτὴν τῆς γῆς, τὴν ὁποίαν οἱ πατέρες μας τὴν ἐζύμωσαν μετὰ τὸ αἷμά τους καὶ μᾶς τὴν παρέδωκαν γιὰ νὰ τὴν γεμίσουμε βούρκο.

ΔΙΟΡΘΩΝΕΤΑΙ ὁμῶς μετὰ τὸ ξεσκεπασμα ἕνα κακόν; Θεραπεύεται μετὰ τὴν διάγνωσιν μιὰ νόσος;

Καὶ ποῖος σᾶς εἶπε, χριστιανοί μου, πῶς ἐφθασεν ἡ ὥρα τῆς θεραπείας; Ἀκόμη δὲν ἐγεινεν ἡ διάγνωσις τῆς ἀσθενείας μας. Ἀκόμη δὲν ἀνακαλύψαμεν ἀπὸ ποίου εἶδους νεόπλασμα, κακοηλέστατον πάντοτε, κατατρύχεται ὁ ὄργανισμός μας. Ἀκόμη δὲν διεγνώσαμεν ποῖα ὑποῦλος ἀσθένεια ὑπονομεύει τὴν ζωὴν μας.

Καὶ γιὰ τὴν διάγνωσιν πρέπει νὰ ἐργασθοῦμε ὄλοι μας. Νὰ ξαπλώσουμε στὸ ἀνατομικὸν τραπέζι τὸν ἑαυτὸν μας, νὰ τὸν ἐξετάσουμε βαθειὰ καὶ θὰ τὴν βροῦμε μέσα μας τὴν ἀρρώστεια μας — τὴν γενικὴ ἀρρώστεια.

Γιὰτ' ἡ ἀρρώστεια μας εἶνε ἀτομικὴ καὶ εἶνε γενικὴ — εἶνε γενικὴ καὶ τὴν ἔχει ὁ καθένας μας μέσα του.

ΘΑ ΠΕΡΑΣΟΥΝ χρόνια καὶ χρόνια — πενήντα, ἑκατὸ, ἴσως καὶ περισσότερα — γιὰ νάρθη ἢ ὥρα ποῦ θὰ τελοῦν εἰς χρῆσιν τὰ φάρμακα. Θὰ παρέλθουν ἑνιαυτοὶ ἑνιαυτῶν γιὰ νὰρχίσουμε νὰ διορθωνόμεθα. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἄς ἀποκαλυπτώμεθα μόνον.

Κι' αὐτὸ πολὺ εἶνε. Κι' αὐτὸ εἶνε ἀρκετόν. Κι' αὐτὸ, καὶ μόνον αὐτὸ, θὰ ἐπιδιώξῃ ὁ «Νουμάς».

Ὅχι «νὰ φωτίσῃ» — ὅπως τοῦ ἔγραφε προχθὲς κάποιος κύριος Ἑλληνοσαρκαστικώτατα.

Ὅχι νὰ φωτίσῃ. Ἀλλὰ νὰ φωτισθῇ αὐτὸς ἀπὸ τὸ γενικὸν ξεγύμνωμα. Ὅχι νὰ διορθώσῃ, ἀλλὰ νὰ ξεσκεπάσῃ.

Θὰ τὸν ἐννοήσουν πέντε, δέκα, ἕνας μοναχά; Κέρδος του καὶ αὐτό! Τί περισσότερο νὰ ζητήσῃ;

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΟΙ ΣΤΑΥΡΑΕΤΟΙ

- Ὑποφέρω φοβερὰ ἀπὸ ρευματισμοὺς, φίλτατε!..
- Ἄν θέλῃς νὰ σοῦ περάσουν, νὰ κάμῃς αὐτὸ ποῦ θὰ κάμω κα' ἐγώ!
- Διπλασὴ;
- Νὰ ῥθῆς νὰ πάμε τὴν ἄνοιξι στὴν Μακεδονία μετὰ τὸν καπετάν Ἀρκούδα!..
- !..

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑΙ ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ

ΤΑ ΕΧΕΙ ΤΕΤΡΑΚΟΣΑ

Ἡ λαϊκὴ αὕτη φράσις σημαίνει ὡς γνωστὸν τὸν ἄνθρωπον τοῦ ὁποίου τὸ ἄρτιον βάρος τοῦ ἐγκεφάλου ἐγγυᾶται ἂν ὄχι περὶ τῆς μεγαλοφυΐας, τοῦλάχιστον ὅμως περὶ τῆς ἐμβριθείας του.

Ἄνθρωπος μὲ μίαν ὄκταν μυκλὸν, = πρὸς χίλις διακόσια ὀγδοήκοντα γραμμάρια, δὲν δύναται νὰ εἶνε κοινὸ μυαλό.

Ἡ φράσις αὕτη τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ εἶνε ἐφαρμογὴ μιᾶς παγκοσμίου ἰδέας, καθ' ἣν ὁ νοῦς μετρεῖται μὲ τὸ βάρος τοῦ ἐγκεφάλου, ὅσον δὲ ὁ ἐγκέφαλος εἶνε βαρύτερος, τόσον πλητιάζομεν πρὸς τὴν μεγαλοφυΐαν.

Ἄλλ' ἐν τῇ φρασεολογίᾳ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, «τὰ ἔχει τετρακόσα» συμβαίνει τοῦτο τὸ περιέργον, ὁμοίωμενον εἰς τὴν [κατηραμένην τουρκικὴν ὄκταν, ὅτι θεωρεῖται σωστὸ ζυγισμένον μυκλὸν, τὸ μυκλὸν μίξ ὄκτας, ἐνῶ εἶνε κατὰ 270 γραμμάρια ἑλαφρότερον τοῦ μέσου ἔρου τοῦ βάρους τοῦ ἀνθρωπίνου ἐγκεφάλου, ὅστις εἶνε 1550 γραμμάρια κατὰ τὸν Ἰωστέν Φλίν, ἐνῶ ὁ καθηγητὴς τοῦ Βερολίνου Κράουζε τὸν ἀναβιβάζει εἰς 1650.

Ἄλλ' εἶνε ἀληθές, ὅτι βαρύτερος ἐγκέφαλος σημαίνει νοῦν ἐξοχώτερον;

Ὁ Θεὸς νὰ συλάξῃ! εἶνε τοῦτο ἀπλοῦστατα μία πλάνη ἐκ τῶν ἐκταχυμυρίων πλάνων, καὶ ὅποια ἐμάστισαν ἢ μαστιζοῦν τὴν ἀνθρωπότητα.

Καὶ ἰδοὺ ὀλίγα παραδείγματα. Ὁ ἐγκέφαλος τοῦ Δάντε ἐξέφαινε 1470 γραμμάρια, τοῦ Σίλλερ 1556, τοῦ Καντίου 1624, τοῦ Κυβιέρου 1828, τοῦ Γαμβέττα μόνον 1200.

Τὰ βάρη ἐν τοῦτοις ταῦτα τῶν μεγαλοφυῶν εἶνε μηδὲν ἀπέναντι τοῦ μεγίστου βάρους ἀνθρώπινου ἐγκεφάλου, ἀνεληθόντος εἰς 2,400 γραμμάρια. Ὁ ἐγκέφαλος ἐν τοῦτοις οὔτος ἀνήκεν εἰς ἐνὸς δυστυχῆ ἡλίθιον, πωλητὴν ἐφημερίδων ἐν Λονδίῳ, ὁ ὅποιος διαρκῶς ἔτρωγε κατραπακίαι· ἀπὸ τοῦς ὁμοτέχνους του. Ἄφ' ἑτέρου εἰς χωρικὸς σκηνδινκούς, ἀπολύτως ἡλίθιος καὶ οὔτος, ὁ Τούστεν, εἶχεν ἐγκέφαλον βάρους 2,340 γραμμάρων.

Ἄλλὰ τὰ ἀσφαλῆ πορίσματα εἶχε τὴν ὑπομονὴν νὰ τὰ ἀνεύρῃ ὁ κ. Ἰωσήφ Σμίθ.

Συνέλαβε τὴν εὐφυῆ ἐμπνευσιν νὰ ἀναζητήσῃ τὸν μέσον ἔρου τοῦ βάρους τοῦ ἐγκεφάλου ἐξήκοντα μεγαλοφυῶν καὶ ἐξήκοντα ἡλίθιων.

Τῶν πρώτων ὁ μέσος ἔρος εὐρέθη 1530 γραμμάρων ἦτοι κάτω τῶν μέσων φυσιολογικοῦ ἔρου, τῶν δὲ δευτέρων, τῶν βλαβῶν 1776, ἦτοι πολὺ ἄνω τούτου.

Κατέπεσε λοιπὸν μετὰ πατάγου καὶ αὕτη ἡ πλάνη.

Εἶνε ἀλήθεια ὅτι μίξ γοητευτικώτατος μεγαλο-

φυΐας, τοῦ Ρώσου λογογράφου Τουρκένιερ, ὁ ἐγκέφαλος ἐφθανε τὸ βάρος 2,130 γραμμάρων.

Ἄλλ' ἡ μοναδικὴ αὕτη ἐξαιρέσις δὲν σημαίνει τίποτε, ἀφοῦ μάλιστα ὁ ἐγκέφαλος ἐνὸς ἰνδοῦ μικροσκοπικοῦ νάννου τῆς ἐσχάτης ἡλιθιότητος τὸν ὑπερέβαινε κατὰ 70 γραμμάρια.

Ὁ δόκτωρ Βάλδαμος

ΤΟ ΜΟΝΟΠΩΛΙΟΝ ΤΩΝ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ

ΤΙ ΠΡΟΣΦΕΡΟΜΕΝ ΣΗΜΕΡΑ ΣΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΣΑΝΟ - ΣΑΝΟ - ΚΑΙ ΜΟΝΟ ΣΑΝΟ

ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ, ΕΚΔΟΤΩΝ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΩΝ

ΣΥΝΟΜΙΛΙΑ ΜΕ ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΝ

Ἡ ροκέττα τοῦ κ. Ράλλη

Εἶχες δικαίον, πληρέστατον δικαίον, ὅταν ἐρόνυχες, φίλτατε «Νουμά», μὲ πόνον Ἑλληνος ἀληθινοῦ εἰς ἓνα ἀπὸ τὰ τελευτήσια ἔθρηξ σου: Στὴ φωτιά! Στὴ φωτιά τὰ διδασκτικὰ βιβλία! Στὴ φωτιά τὸ σημερινὸν ἐκπαιδευτικὸν σύστημα, τὸ μορφὸν καὶ σχολαστικὸν καὶ ἀντεθνικώτατον! Στὴ φωτιά!

Μάλιστα! Αὐτὴν τὴν γνώμην ἔχω καὶ ἐγὼ καὶ δε μὲ συγχωρῆ ὁ κ. Ράλλης, ὁ ὅποιος ὄχι τόνον ὡς πκτὴρ καὶ ὡς Ἑλληνας, ὡς πολίτευόμενος, ἐδήλωσε προχθὲς κατηγορηματικώτατα εἰς τοὺς ἐνώπιόν του παρουσιασθέντας συγγραφεῖς καὶ ἐκδότας ὅτι «ἐμμενοὺς τοῦ ὄχι κἀμὴ μονοπωλίου τὴν πνευματικὴν παραγωγήν, πρέπει νὰ θεωρηθῆ ὅτι ζητῆ νὰ πνίξῃ τὴν πατρίδα.»

Μπράβο τοῦ κ. Ράλλη, διὰ τὴν εὐλικρίνειάν του! Μπράβο τῶν ἄλλων Ἀττικαρχῶν, οἱ ὅποιοι ψηφροεπιτικῶς ἔνεκεν ἀνέλκον νὰ ρυμουγκήσουν τὸν κ. Πρωθυπουργόν! Μπράβο στὸ Ρωμικίκο ποῦ ἔχει τέτοιους σοφοὺς καὶ φιλοπατρίδας προστάτας καὶ ἀντιλήπτορας! Μπράβο ἔλων μας ἐπὶ τέλους!

Ὁ Λούθηρος καὶ ὁ Μύλλερ

Μετὰ τὴν ἐκπυροσκόρησιν τῆς πατριωτικῆς ροκέττας τοῦ κ. Ράλλη, ἔσπευσεν νὰ ἐπισκεφθῶ κατ' οἶκον ἓνα φίλον μου παιδαγωγόν, ὄχι Ἑλληνα, ἀλλὰ

Βούλγαρον - ἀφοῦ ἔχει κηρυχθῆ ὑπὲρ τοῦ μονοπωλίου τῶν διδασκτικῶν βιβλίων.

Ἡ πρώτη λέξις του, μόλις τοῦ ἐδήλωσε τὴν ἀφορμὴν τῆς ἐπιπέφειώς μου, ἦτο αὕτη:

— Σανό! Σανό! Μόνον σανό, μὲ τὸ σημερινὸν ἐκπαιδευτικὸν σύστημα, προσφέρομεν στὰ παιδιὰ μας! Κκι σανὸν χειρίστης ποιότητος, ἀνακμμένον!

Καὶ ἐξηκολούθησεν ὁ Βούλγαρος παιδαγωγός:

— Ὁ Λούθηρος εἶχε πῆ: Ἐὰν δὲν ἦμεν λειτουργὸς τοῦ Εὐαγγελίου, θὰ ἤθελα νὰ ἦμουνα διδάσκαλος χωρίου καὶ ὁ I. Μύλλερ ἐδογματίτισεν ὅτι ἀὸ ἰδρυτῆς ἐνὸς σχολείου εἶνε ὑπερτερος τοῦ κατακτοῦντος ὀλόκληρον ἐπαρχίαν». Φέρει τὸν Λούθηρον καὶ τὸν Μύλλερ σήμερον ἐδῶ, ἀπλωστέ τους μπροστὰ στὰ ματτικὰ τους, γυμνὸν καὶ καταπληγιασμένον, τὸ ἐκπαιδευτικὸν μας σύστημα, καὶ ἐρώτησέ τους ἔπειτα νὰ σοῦ ποῦν ἐν συνειδήσει τὴν γνώμην των Ὁ πρῶτος δὲν θὰ διστάσῃ νὰ σοῦ εἴπῃ ὅτι ἀντὶ νὰ εἶνε διδάσκαλος Ἑλληνικοῦ χωρίου θὰ ἐπροτιμοῦσε νὰ ἦτο ἐργάτης μεταλλορυχείου καὶ ὁ δεύτερος θὰ σοῦ πῆ ὅτι νὰ γκαρεμίτῃς ἓνα Ἑλληνικὸν σχολεῖον εἶνε πατριωτικώτερον παρὰ νὰ κατακτήσῃς τὴν Μακεδονίαν.

Τρικούπης καὶ Ἀπλιγιάννης

— Ὁ Τρικούπης, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. παιδαγωγός, εἰς τὰ 83 ἢ 84, δὲν ἐνθυμοῦμαι καλὰ τὴν χρονολογίαν, ἐδημιούργησε τοὺς διαγωνισμοὺς τῶν διδασκτικῶν βιβλίων. Ἦσαν καλοὶ. Τὰ βιβλία περιορι-

ΕΠΙΦΥΛΑΞΙΣ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ

ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ

Ο ΑΡΡΑΒΩΝ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Τύχη τώρα, συγκυρία, σύμπτωσης, ὅπως θέλεις ὀνομάσῃ την.

Εἶχα σταματήσῃ πλησίον τῆς Νομαρχίας, καὶ ὁ ἔμπορος μοῦ ἐδείκνυε δείγματα δαντελλῶν, ὅταν πρὸ τῆς μεγάλης θύρας ὅπου ἐφύλαττεν ὁ σκοπός, ἐν ὄχημα κλειστὸν ἐσταμάτησε

Ἡ καρδιά μου ἐπαλλεν ἀποτόμως.

Εἰς ναύτης ἦνοιξεν ἀποκεκαλυμμένος τὴν θύραν, καὶ εἶδα νὰ κατέλθῃ ὁ γέρον τοῦ κήπου Ντεσσαί, φέρων μεγάλην στολὴν ναυτικοῦ καὶ μὲ στήθος σκεπασμένον ἐκ πρασίνων, μετὰ τοῦτον δέ. ε. φυσικὰ ἐκεῖνος φέρων ἐπίσης στολὴν ἀξιωματικοῦ, μὲ χρυσοῦς ἐπωμίδας καὶ τρίπτυχον.

Σέ βεβαίω, Αἰμιλία μου, ὅτι κυριολεκτικῶς τὰ ἔχασα... ὁ δὲ δυστυχὴς ἔμπορος ὅστις ἐδημηγόρει θερμῶς ἐπὶ τοῦ ἐμπορεύματός του, ἀφ' οὗ εἶδε τὴν προσήλωσίν μου ἐστάθη ἀνακμμένων, καὶ παρατηρῶν καὶ

αὐτὸς τοὺς ἀξιωματικούς.

Ἐκεῖνος μόλις κατέλθων, μὲ διέκρινε, ἔλαμψε δὲ τότε τὸ βλέμμα του καὶ ἀπήλλαξε ταρχαμένως τὸ ζῆφός του τὸ ὅποιον εἶχεν ἐμπλεχθῆ εἰς τὸ ἀνάβηχρον τῆς ἀμάξης.

Μοῦ ἔρριψε ἐν βλέμμα ἀκόμη τὸ ὅποιον μοῦ ἔκκαμε ἔλων τὸ αἶμα νὰ συρρέυσῃ εἰς τὰ στήθη, καὶ ἠκολούθησε τὸν γέροντα ὅστις εἶχεν προχωρήσῃ ἐν μέσῳ τῶν σκοπῶν παρουσιαζόντων ὄπλα.

Προσεπάθησα νὰ κατκινῆσω τὴν ταρχήν μου.

— Καὶ ποίου Κράτους εἶνε αὐτοὶ οἱ ἀξιωματικοὶ;... ἠρώτησα τὸν ἔμπορον

— Ἰπποβέτω Ὀλλανδοί, δεσποινίς! ἀπάντησεν ἐκεῖνος, ἦλθε καὶ ἄλλο Ὀλλανδικὸν σήμερον!

Ὁ ἀνόητος!...

Δὲν ἔβλεπε ἐκεῖ τὸν ναύτην μὲ τὸ κυανοῦν ἐθνόσημον εἰς τὸ πικίλιον! ἦτο δυνατόν νὰ εἶνε Ὀλλανδός;

Νὰ μὴ σοῦ πολυλογῶ, ἠγόρασα ὅ,τι ὅ,τι, καὶ εὐρέθητι ὅτι εἶχα ἀνάγκην χιλίων πραγμάτων διὰ νὰ παρῆλθῃ ἡ ὥρα τῆς ἐπισκέφειας, καὶ τοὺς ἴδω νὰ φεύγουν.

Ἡ ἐπίσκεψις εὐτυχῶς δὲν ὑπῆρξε μακρά.

Μετ' ὀλίγον οἱ σκοποὶ παρουσιάσαν πάλιν, ὅπλα καὶ ὁ ἦρος μου ἐπεφάνη πλησίον τοῦ γέροντος.

Τὸ πρῶτον βλέμμα του ὑπῆρξε πάλιν δι' ἐμὲ, καὶ εἶδος φωτὸς ἐπλανήθη ἐπὶ τῆς μορφῆς του ὅταν μὲ

μὲ εἶδε ἀκόμη ἐκεῖ... ὅχι ἐφοβεῖτο ἴσως ὅτι θὰ ἐφρευγον.

Ἀντήλλαξεν ὀλίγας λέξεις μετὰ τοῦ ἀνωτέρου του, εἰς τὴν ἰδίαν ξένην γλῶσσαν, καὶ στραφεὶς τότε εἰς τὸν ἡνίοχον εἶπεν εἰς καθαρωτάτην Γαλλικὴν.

— Εἰς τὸν λιμένα!...

Ὁ ναύτης ἀνερχιχθῆ πάλιν πλησίον τοῦ ἡνιόχου καὶ τὸ ὄχημα ἐφυγε ταχέως.

Τὸ βλέμμα του δὲν εἶχεν ἀποσπασθῆ ἀπ' ἐμοῦ καθ' ὅλην αὐτὴν τὴν σκηνὴν

Καὶ πόσα δὲν μοῦ εἶχεν εἰπῆ τὸ ἄφωνον ἐκεῖνο βλέμμα... Ἡ ἀμάξα ἐν τούτοις εἶχε ἀπὸ πολλοῦ ἐξαφνισθῆ καὶ ἐγὼ ἐξηκολούθουν νὰ μένω εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν, ὅτε ἡ φωνὴ τοῦ ἐμποροῦ μὲ ἐπανεφέρε ἐκ τῆς ἀφαιρέσεώς μου.

— Δεσποινίς... ἔλεγεν... οἱ ξένοι αὐτοὶ ἀξιωματικοὶ εἶνε Ἑλληνας, ἀπὸ ἐν καταδρομικῶν τὸ ὅποιον εἶνε πρὸ ἐξ ἡμερῶν ἐδῶ!

Ἡ χάριστησα τεταραγμένη καὶ εὐτυχεστάτη.

Ὅχι μόνον τὸν εἶχον ἴδῃ ἀλλὰ καὶ ΕΙΣΕΓΡΑ!...

Ἐννοεῖς ὅτι δὲν εἶχα καμμίαν ὄρεσιν πλέον νὰ δοκιμάσω φόρεμα καὶ διατέαξα τὸν ἀμαξηλάτην νὰ ἐπιστρέψῃ.

Ὅταν εὐρέθητι δὲ τέλος εἰς τὸ δωμάτιόν μου, δλη ἐκεῖνη ἡ πρωινὴ σκηνὴ μοῦ ἐφάνη ὡς ὄρατον ὄνειρον

σμέν. Ένα άναγνωστικόν βιβλίον μόνον διά κάθε τάξιν. Οί κριταί, είδικοί έλοι. Ήλθεν ό κ. Δηλιγιάννης εις τά 95, με τό περίφημον πρόγραμμά :

«Θά κάρωμεν αντίθετα εκείνων τά όποια έκκαμν οί προκάτοχοί μας» και έδιώρθωσε τόν νόμον αυτόν, και τόν έθλαστοποίησε. Πολλαπλασιασμός τών έγκεκριμένων βιβλίων, σκλητοποίησις τών κριτών, μπάζε σκόλλοι άλέστε ! Και ήρίτε τώρα ποϋ παρουσιάζε-ται νά καταβροχθήσῃ ώς ό Κρόνος, τό τέκνον του τοϋ 95, διά τῆς ιδρύσεως τοϋ μονοπωλίου τών διδασκτικων βιβλίων.

Η συμμορία

— Ακριβώς περί τοϋ μονοπωλίου ήθελα τήν γνώμη σας ! τοϋ είπα.

— Θά στην 'πώ κι' αυτήν, μοϋ απήντησε, αλλά προηγουμένως πρέπει νά σοϋ 'πώ μερικά άλλα, τά όποια έχουν όλα τῆς προτεραιότητος τά δικαιώματα και δικαιολογούν έλον τίν θορυβον τόν όποιον ήγειρεν τās ήμέρας αυτές συγγραφείς και εκδότης κατὰ τοϋ μονοπωλίου, συνεπώς και τήν πατριωτικὴν τοϋ κ. Ράλλη επέμβασιν.

Γι'ότι πῶς έγώ συγγράφω ένα διδασκτικόν βιβλίον, αλλά ταυτόχρονα: έποφθάλμω και μίαν άνωτέρην δημοσίαν θέσιν, τμηματάρχου τοϋ ύπουργείου τῆς Παιδείας, έπιθεωρητοϋ τών σχολείων κ. λ. π. Κατὰ τόν Νόμον, συγγραφεύς ή εκδότης διδασκτικων βιβλίων, δέν ήμπορεί νά καταλάβῃ τοϋ βιβλίου, αλλά τό υποβάλλω εις τόν διαγωνισμόν υπό ψευδώνυμον. Δηλαδή τό υποβάλλω ώς έργον ενός συγγενούς ή ενός φίλου μου, ό όποιος ήμπορεί αξιόλογα νά μὴν εἴνε και διδάσκαλος, αλλά και μπκαλής ακόμη. Τό βιβλίον μου έγκρίνεται. Αυτό όμως δέν άρκει. Πρέπει νά εἰσχυθῇ και εις τήν άναγκαστικὴν κυκλοφορίαν. Έδώ αρχίζει άλλη δουλειά.

Αν μὴν δέν κατέχω δημοσίαν θέσιν, πηγάζω στούς δασκάλους και τούς προσφέρω μερικόν, 30, 40 και 50 τοίς ο)ο από τά κέρδη. Τούς προσφέρω τήν προστασίαν μου, τοϋς προσφέρω τό δικίωμα τοϋ παρνομεῖν άκινδύνως. Αν κατέχω δημοσίαν θέσιν, ή δουλειά γίνεται εύκολώτερα. Τούς πιέζω, τοϋς υπόσχομαι προαγωγήν, τοϋς διευκολύνω μεταθέσιν. Τούς δίδω ό,τι θέλουν και ό,τι δέν ήμπορῶ καμμιὰ φορά νά τοϋς δώσω. Τά λοιπά τά έννοεῖς. Και τό αποτέλεσμά άντι νά μορφώσω τοϋς διδασκάλους, όπως έχω καθήκον, τοϋς διαφθείρω. Και οί διδάσκαλοι, άντι νά μορφώνουν τοϋς μαθητάς, τοϋς διαφθείρουν. Και οί μαθηταί, γινόμενοι πολῖται, άντι νά μορφώσουν τό έθνος, τό διαφθείρουν κι' αυτοί.

Κ' έτσι, τῆ κοινή και άδελφικωτάτη συνεργασία συγγραφέων, εκδοτών, διδασκάλων και μαθητῶν, δημιουργείται ή μεγάλη αντιπατριωτικὴ συμμορία ή όποια έδημιούργησε τήν σημερινήν Ελλάδα και

ή όποια κατὰ πᾶσαν πιθανότητα θά δημιουργήτῃ και τήν Ελλάδα τῆς αύριον.

Ο Ράιν και ο Ρωμνός διδάσκαλος

— Έγνώρισα εις τήν Γερμανίαν άλλοτε, πρό έτών, τόν Ράιν, τόν μεγαλύτερον εκ τών συγχρόνων παιδαγωγῶν, παγκόσμιον μοναδικήν αυθεντίαν εις τόν κλάδον του. Έχει συγγράψῃ ολοκληρον σύστημα εκπαιδευτικόν, δέν έχει συγγράψῃ όμως και αλφαβητάριον. Και όταν τοϋ εζήτησα τόν λόγον, ό Ράιν δέν έδίστασε νά μοϋ 'πῇ :

— Φοβούμαι ! Εἴνε τότον δύσκολον πράγμα ή συγγραφή αλφαβηταρίου, ώτε δέν τολμῶ νά προβῶ εις αυτήν !

— Αυτό μοϋ είπεν ό Ράιν. Θέλεις τώρα ν' ακούσης τί μοϋ είπεν κ' ένας Ρωμνός δημοδιδάσκαλος, όταν άπερίφηθη τό αλφαβητάριόν του τό όποιον είχεν υποβάλῃ εις κάποιον διαγωνισμόν ;

— Αμοϋ άπερίφησαν τό αλφαβητάριόν μου, και όμως γι' αυτό εκάθησα κ' εδούλεψα ένα ολοκληρον ήμερονύκτιον !»

— Ζύγισε τώρα τās δύο άπαντήσεις και κατόπιν πήγαινε νά συγχαρῆς τόν κ. Ράλλη και τοϋς λοιπούς Αττικάρχας μας !

Σάν τό χαρτόνιμον

— Αλλά τό μονοπώλιον ;

— Επιμένεις σ' αυτό ; Νά γίνῃ λοιπόν ! Αλλά πῶς νά γίνῃ ; Άκουσε ! Τά βιβλία όλα τά υπάρχοντα, στή φωτιά ! Κ' έπειτα τό Ύπουργετον νά μὴ προκηρύξῃ διαγωνισμόν, αλλά ν' άνκηθή εις είδικούς ανθρώπους, τοϋς όποιους ν' άκριβοπληρώσῃ, νά συγγράψουν βιβλία κατὰλληλα, ένα από κάθε είδος. Τά βιβλία αυτά νά πωλούνται στα τμήματῃ τοϋ Κράτους σάν τό χαρτόσημο. Έννιά λεπτά, ός ποῦμε, θά κοστίζῃ τό Αλφαβητάριον στό Κράτος, δέκα νά τό πουλάῃ. Ο ταμίας όμως. Όχι βιβλιοπώλης. Έτσι μόνον θά παρέχεται ή εκπαιδευσις δωρεάν, κατὰ τό Σύνταγμα. Κι' όχι όπως γίνεται τώρα, ποϋ ή εκπαιδευσις διά τοϋ έν χρήσει ληστρικοϋ συστήματος

των διδασκτικων βιβλίων, όχι μόνον δωρεάν δέν παρέχεται, αλλά και άκριβοπληρώνεται.

Ο Γκαίτε περί τών βιβλίων

Μοϋ είπε και άλλα πολλά, φίλτατε «Νουμά», ό φίλος μου παιδαγωγός, ό Βούλγαρος— αυτό νά μή τό παρλείψῃς !— περί τών διδασκτικων βιβλίων. Μοϋ είπε και άλλα πολλά, περιεργότατα, άποκαλυπτικώτατα και σκηνδλωδέστατα. Αλλά ποϋ κειρός νά τά γράψω και ποϋ χῶρος νά τά δημοσιεύσῃς ; Μοϋ είπε λ. χ. ότι διά τήν κατωτάτην ιδίως εκπαιδευσιν, τήν βásiν τῆς μορφώσεως τοϋ μαθητοϋ και τοϋ πολίτου, ένα μόνον βιβλίον πρέπει νά ύπάρχῃ. κατὰ τά παργγέλματα τῆς συγχρόνου παιδαγωγικῆς, ένα καλόν άναγνωστικόν βιβλίον. Και μίαν φοράν πρέπει νά κοπιήσῃ ή μαθητής γιά νά μάθῃ—εἴνε αξίωμα πλέον αυτό—και έννεά ό διδάσκαλος ! Αλλά ποϋ συμφέρει αυτό, άφοϋ καταστρέφεται τό έμπορίον τών βιβλίων και θά κλείσουν τόσα μαγαζιά ;

— Τό σημερινόν σύστημα, έπρόσθεσεν έν έπιλόγῃ, δέν φορολογεῖ μόνον τό βελάντιον τών γονέων. Φορολογεῖ και τό μαλόν τών παιδιῶν. Και τό φορολογεῖ καταθλιπτικώτατα. Γι'ά νά τό νοιώσῃς κατὰ αυτό ποϋ σοϋ λέγω, πάρε τά διδασκτικὰ βιβλία, ξεψάχνιτέ τα κ' έπειτα θυμήσου εκείνο ποϋ είπεν ό μέγας Γκαίτε :

— «Τό άριστον βιβλίον γιά μέν, εἴνε μίλις καλό γιά τά παιδιά.»

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Φύλλα περασμένα τοϋ «Νουμά» πωλούνται εις τό Κεντρικόν Πρακτορεῖον τών Εφημερίδων και εις τά κίβσκια τών πλατειῶν Συντάγματος και Όμονοίας.

— Α Γ Λ Α Γ Φ —

Γ. Α. ΣΑΓΡΕΔΟΥ & Γ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Έμποροραπτῶν Όδός Αἰόλου και Βύσσης. Αθήναι.

ΑΠΟΘΗΚΗ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ ΔΙΑ ΤΟΥΣ Κ. Κ. ΕΜΠΟΡΟΡΑΠΤΑΙΣ * ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΔΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ * ΕΜΠΟΡΟΣ 38 ΟΔΟΣ ΜΗΤ-ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ-ΡΟΠΟΛΕΩΣ 38 ΑΠΟΘΗΚΗ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΟΑΝΤΑΙ ΕΤ Ο Ι Μ Ο Ν ΕΝΔΥΜΑΤΩΝ

τό όποιον άπετυποϋτο με τά χρώματα τῆς αύγῆς εις τά μίχικα τῆς ψυχῆς μου.

— « » —

Πόσα πράγματα δέν λέγει ένιοτε, Αίμουλίς μου, έν βλέμμα !

Από σήμερα νομιζώ ό,τι ή γλώσσα άπογοητεύει και καταρρίπτει τό ιδανικόν τών εκφράσεων, και μόνον εις τό βλέμμα εύρίσκει τις τό άπόλυτον διότι ίσως άποικονίζει κατ' εύθειαν τήν ψυχήν.

Πάλιν παρετήρησα τήν παράδοξον ώχρότητα τήν όποιαν έχει ό άνθρωπος αυτός, είδος θαμβῆς ώχρότητος τήν όποιαν ή μελαγχροινή κόμη του, καμνει καταφανεστέρην.

Δέν έχεις όμως ιδεάν πόσον γλυκὺ έχει τό μειδιάμα.

Και λέγουν ότι εκείνοι οί άνθρωποι έχουν τα γλυκύτερα μειδιάματα, οί όποιοι μειδιῶσι σπανίως ! Εἴνε «Έλληνας λοιπόν !

«Έλληνας !... από τήν παράδοξον εκείνην χῶραν ήτις μένει ως όνειρον εις τās άναμνήσεις μου από τά μικρά έτη τοϋ σχολείου.

Η μάχη τών Θερμοπυλῶν, τοϋ Μαραθῶνος, ή Σαλαμίς, ή Παρθενῶν, ή Ακρόπολις, ίδου τί ένθυμοῦμαι ακόμη.

Περιεργον έν τούτοις ! ό νοϋς μου δέν θά επήγαινεν ότι ήτο δυνατόν νά αγαπῶ ένα Έλληνα.

Εἴνε άπόγονος τών παλαιῶν εκείνων ανθρώπων οί όποιοι εγέμισαν τήν γῆν με τās μεγάλας πράξεις των, ίσως δέ τό άρχαίον αυτό αίμα τόν κάμνει τόσον ώχρόν και παράδοξον.

Αυτοί οί άνθρωποι οί fin de race, έχουν πάντοτε κάτι παράδοξον θέλητρον, αί συγκεχυμένα κληρονομία τών ζώων, και ή μεγάλη άνάπτυξις τοϋ αισθητικοϋ κύκλου των, τοϋς κάμνουν διαφορετικούς τών άλλων, υπερέρους, σχεδόν ήμιθέους...

Πόσον περισσοτέρην χάριν έχει τό ειδύλλιόν μου άφ' ότου έμαθα τήν καταγωγήν του, μοϋ φαίνεται ότι κάτι ως μυστικόν φῶς τόν φωτίζει και φωτίζει μαζί κ' έμέ.

— « » —

Τήν έσπέρην δέν έφάνῃ θά είχεν ύψηρασίαν βεβίως ! Εἶδα δύσθυμος και νευρική νά φθάῃ ή ώρα τοϋ ύπνου χωρίς νά τόν ίδω, και απήντησα διά μονοσυλλάβων εις τās έρωτήσεις τῆς μαμας και τās θωπείας τῆς Βριγίτας, είχα επιθυμία νά κλαύσω, όπως ότῃν ήμην μικρὰ και μ' έστέρουσαν κανενός πράγματος.

Αφ' οϋ ήρβύνησα ακόμη μίαν φοράν τήν έρημον έδόν διά τοϋ βλέμματος, άφησα τήν Βριγίταν νά

κλείσῃ τά παράθυρα και νά με βοηθήσῃ νά εκδυθῶ. Ένῶ δέ ήμην έτοιμη νά κατακλιθῶ τό βλέμμα μου έπεσε κατὰ τύχην επί μιᾶς εφημερίδος τοϋ μικροϋ «Αλγερινού» ήτις εκειτο επί τῆς τραπέζης.

Τό μέρος όπου εστῆρίχθη τό βλέμμα μου έλεγε τά εξής :

«Καθ' ός έχομεν πληροφορίας αύριον πρό μεσημβρίας τό Έλληνικόν καταδρομικόν τό όποιον πρό εξ ήμερῶν ναυλοχεῖ ένταῦθα, άπέρχεται κατευθυνόμενον διά τοϋ Γιβραλτῆρ εις τόν Ατλαντικόν ώκεανόν έξακολουθοῦν τόν έτήσιον πλοῦν του.

Σήμερον πιθανόν ό κυβερνήτης αυτοϋ νά εκτελέσῃ τās άποχαριετιστηρίους επισκέψεις του πρός τās άρχάς.»

Εμείνα κατάπληκτος !

Πῶς ; έφευγε ;...

Τό ζήτημα αυτό τό τόσον έν τούτοις άπλοῦν, μοῖ έφαινετο άπρόοπτον, άδύνατον και ό νοϋς μου εξανίστατο.

Πῶς ένῶ ήμην τόσον εύτυχῆς, ένῶ έφαινετο κ' εκείνος τόσον εύτυχῆς, έφευγον ; και τόσον ταχέως !..

Διά μιᾶς και ύπνος και κόπωσης έφευγον εκ τοϋ σώματός μου άνεκέθησα επί τῆς κλίνης και άνέγνωσα πάλιν τήν εἰδήσιν.

Ήτο σαφέστατον ! αύριον έφευγον ! Αύριον !..

(Ακολουθεῖ)

ΜΟΔΑΙΤΑ

Ι
ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Στις μεμνημένες μου Άγνες,

Κοιμήσου με τα όνειράτα τάνάλαφρα που φέρει
'στό δίγαλό τόν ύπνο σου το διάφανο τάγερν,
μέσ' απ' τις τρισαγέπτες άκρομαλίες πετώντας,
που οι δυό μας έπλανήμαστε μονάχοι περπατώντας.

Με μνησμένα όνειράτα γλυκά-γλυκά κοιμήσου,
'στόν άνοιχμένο όρβόμο σου που έπέταξαν μαζί σου,
'στού δειλινού τί ίσκιώματα λουλούδια σαν σκορ-
πούσαν πούσαν
άπόψε τα χεράκια σου καί τα έμοσκοβολούσαν.

Κοιμήσου, έσύ, όλομόναχη και μόνα ύπνοφαντάσου
τά κάλλη σου, τό πιό όμορφόν απ' όλα τα όνειρά σου
Και με τα χέρια σου γυμνά σαν στεφάνια ένωμένα
της κεφαλής σου στόλιζε την κόμη όνειρομένα.

II

“ΙΖΚΙΟΣ ΣΤΟ ΝΕΡΟ,”

Τ' άγαλμα έτούτο πρόσχαρο κορμάκι ομιζέμενο
Ήταν της κόρης, πριν σπασθ' έσθ' μαρμαρωμένο
χά καθρεφτίξη άκίνητο γυμνό κορμί ός' όστά στίβη
Μέσα 'στά κύματα νερού τά γαρκωμένα βύθη.

Μά μέσ' στού μακροστόργυλλου και λαμπερού καθρεφτι
Τάντιφεγγίσματα τά ήγρ'ά τόν ίσκιό του, όπως πέφτει,
Θωροό κι' αναθυμίζουμε τα ζωντανά της κάλλη
Και λέω, πως βάρια έπάρανε κ' έζωντανεύαν πάλη.

Και τούτη μου ή αναθύρησι διπλή και ταμπωμένη
'Στό λογαμό μου ένόνεται, σαν τί λαλιά που βγαίνει
Μέσ' απ' τα χέρια της πνεύσε και λήρο παραπέρα
Με τί φωνούζα ένόνεται τού φτερωμένου άγγελο.

(Κατά τόν Henri de Régnier)

Στίχοι

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Η ΕΞΟΜΑΝΙΑ

Είνε άδύνατον νά άρχισθ' δημιουργία Έλληνικής
ζωής ένόσω όλα τά πράγματα της ζωής από τό
πρώτον κουρέλι τού λίκνου—και όλων των ιδεών
—μέχρι τού τελειοτάτου κουρελιού τού τάφου, είναι
ξένα.

Τό κτύπημα της ξενομανίας είναι τό πρώτον κί-
νημα, ό πρώτος άγών των ποθούντων νά άγωνισθούν
διά μίαν άρχήν Έλλάδος.

Ή ξενομανία είναι χωριατιά. Είναι προστυχιά Είναι
κουταμάρα. Είναι άφιλοτιμία. Είναι άφιλοπατρία. **Και
είνε ξυππαδιά. Και είναι άμάθεια.**

Αίτός ό άνώτερος, ό πλούσιος, ό άνεπτυγμένος,
ό ταξειδευμένος, ό παντογνώστης, ό παντοκρίτης,
ό ιατρός, ό δικηγόρος, ό πολιτικός, ό παππάς, ό δά-
σκαλος, ό καθηγητής, ό τραπεζίτης, ό έμπορος, ό δά-
σκαλος, ό άνθρώπος τού πνεύματος, που έπίγε εις την Εύρώ-
πην και έγύρισε **ξενομανής**, είναι **άμαθής**. Έπίγε
και έγύρισε **κούτσουρον**. Δι' αυτό είναι ξενομανής.
Έπίγε και έγύρισε χωριάτης δι' αυτό είναι ξενομα-
νής. Ό,τι είδε, ό,τι έμαθε δέν τού έ χρησιμοεύσεν εις
τίποτε. Δέν έδιόρθωσε τό κεφάλι, τό έχάλασε Δέν
έφοτίσθη, αλλά έτυφλώθη διά πάντα. Δι' αυτό είναι
ξενομανής.

Κάνει τόν Εύρωπαϊόν, αλλά δέν έχει καμμίαν
σχέσιν με τόν Εύρωπαϊόν, τό κεφάλι του κάθε άλλο
παρά νά έχη σχέσιν με τό τωρινόν Εύρωπαϊκόν
κεφάλι. Ό ίδικός μας **Έσπεριοειδής** είναι σαν
τόν άράπη που πηγαίνει εις τό Παρίσι και φο-
ρεϊ Παρισινά ρούχα. Είναι ξενομανής, διότι άμα
τού άφαιρέσθ' αυτό, δέν μένει τίποτε άλλο από αυ-
τόν. Άφαιρέσέ του τά ρούχα, τά τέσσερα ξένα λόγια,
τό σούϊ, τά δέκα όνόματα που επαναλαμβάνει, τάς
δέκα ιδέας που έμαθε και βάλε τον νά εργασθ'η. Δέν
είνε ικανός νά σκεθ'η νά κάνει τό παραμικρόν. Είναι
ένα μυαλό τυποτένιον, ένα κεφάλι έντελώς άχρηστον
διά τό κάθε τι. Όλη του ή ζωή, όλη του ή δύνα-
μις, όλη του ή σοφία είναι νά λέγη, και ξαναλέγη τά
τέσσερα πράγματα που έμαθε. Θέλετε νά τό ειδ'ίτε
καθαρά ότι δέν έχει καμμίαν σχέσιν με τόν Εύρω-
παϊόν τόν ρούχον. Πάρете τόν Τρικούπιν, τόν Δηλι-
γιάννην, τόν Θεοτόκην, τόν Ζαΐμην όλους τούς Στρα-
τηγούς και όλους τούς έν τέλει τών γραμμάτων και
τών πραγμάτων. Ειπέτε τούς νά ένδύσουν τόν στρα-
τόν με τά θαυμάσια Έλληνικά ύφάσματα και ένδύ-
ματά διά νά μένουσιν εις τόν τόπον έκατομμύρια έκα-
τομμυρίων που φτερουγίζουν τόσα έτη τώρα, πρός

τήν τρέπην των ξένων διά νά έχουν τόν ωραιότερον
ζωγραφικότερον και φθηνότερον στρατόν τού κόσμου.
“Όλοι θά ήφρίζουν διά τήν βαρβαρότητα σας, διά τήν
κουταμάρα σας, διά τήν προστυχιά σας, διά τήν άμά-
θειάν σας. Αίτός είναι ό άνεπτυγμένος, ό Έσπεριοει-
δής Έλληνας. Φαντασθήτε τώρα τί είναι οι άλλοι ξενο-
μανείς, όταν τοιούτοι είναι οι πρώτοι. Και κυτ-
τάξτε τί είναι ό Εύρωπαϊός. Ο Εύρωπαϊός εις τήν
Κρήτην έννοεί και τήν άξίαν και τήν οικονομίαν
και κυριώτατα τήν **ωραιότητα** τού Κρητικού ένδύ-
ματος και αίτός ό πραγματικός Εύρωπαϊός ένδύει
τόν στρατιώτην με τήν Έλληνικήν του στολήν. Και
είδατε τί θαύμασια ζωγραφία είναι ό Κρητικός στρα-
τιώτης. Παρόμοια άνεξα-ρέτως είναι όλα τά Έλληνικά
πράγματα Παρομοίως ωραιότητος. Παρομοίως δυνά-
μεια νά έχουνε τά πάντα Έλληνικά. Και παρομοίως
προστυχιάς, κουταμάρας, άκαταληξίας και άμαθείας,
είνε όλοι οι ξενομανείς εις όλα τά ζητήματα. Βγάλετε
άπό τόν νούν σας ότι από τούς Έλληνογάλλους, Έλ-
ληνοαγγλους, Έλληνοϊταλους, Έλληνογερμανούς είναι
δυνατόν νά γεννηθ'η τίποτε σοφτόν, τίποτε Έλληνι-
κόν. Αίτοι είναι φρενοβλαβεϊς. Χέρις έφώναζεν ή “Α-
κρόπολις” ότι διά νά στρώσουν τοίς δρόμους με
γρανίτιν, έσκέψθησαν ύμέσως νά τόν φέρουν από τό
έξωτερικόν. έγώ έχομεν εις τό Λαύριον. Ως και οι
δασονόμοι άκούσι παρεφρόνησαν και διέγραψαν από
τήν φύτευσιν των γυμνών τόπων, από τήν διακόσμην
των δρόμων και των δημοσίων κήπων πλατειών,
τήν **έλλά** και τήν σικιά, κάθε φυτόν ίδικόν μας και
φέρουν, φέρουν σπόρους φυτά από τά βάθη των θαλά-
σσης Εύρώπης, και δέν πηγαίνουσιν νά πάρουν τά θα-
λασιώτερα και διακοσμητικώτερα φυτά των θαλάσ-
σης Ελλάδος! Τό κυριώτατον χαρακτηριστικόν τού
ξενομανούς είναι ότι ένόσω δέν βλέπει ένα πράγμα Εύ-
ρωπαϊκόν, με μάρα Εύρωπαϊκήν, με υπογραφήν Εύ-
ρωπαϊκήν, δέν τοιμά ούτε νά τό ιδή, ούτε νά τό
πιόσθ', ούτε νά τό εξετάσθ'. Διότι τό κεφάλι του είναι
άχρηστον. Τό περιφρονεί διότι δέν είναι ικανός νά τό
έννοήσθ'. Διότι τό κεφάλι του δέν τού χρησιμοεύει εις
τίποτε. Δέν σκέπτεται, δέν γεννή τίποτε. Είναι στα-
ματισμένος. Έπαναλαμβάνει μόνον. Άντιγράφει
μόνον.

Κτυπήσατε τήν ξενομανίαν, άνθρωποι της ιδέας.
Κρατήσατε ό,τι έχετε ελληνικόν, άνθρώποι της λαϊ-
κής και της μεσαίας και της άνωτέρας τάξεως.
Κουβαληθήτε όλοι εις τήν όδόν Πανεπιστημίου,
άπέναντι τού ζαχαροπλαστείου Γιανάκη, πλησίον
της πολυθήμου Lizis ή όποία ός έδειασε τήν στέ-
πην, είναι τό μαγαζι της λαϊκής Έπιξερον της
άγγλίδος άριστοκράτιδος και κυρίας τού πρόσθεως
της Άγγλίας. Άνοιξατε τά μάτια σας και κυττάξτε
άνθρωποι θεόκοντοι και άκαλαίσθητοι. Εκεί τά
ύφάσματα είναι τά κεντήματα τά όποία κάθε κόρη
τού λαού γνωρίζει νά κεντ'η ήδουσα. Κυττάξτε τάς
τιμάς. Είναι ακριβώτερα από κάθε εύρωπαϊκά. Διότι
είνε ωραιότερα από κάθε εύρωπαϊκά. Αύτά τά ό-
ποια σεις είχατε, ή κόρη δύναται νά τά κάνει, σεις
έχετε αύτά τά όποία κρύβετε. πετάτε από τό φέ-
ρεμά σας από τήν δάλα σας διότι τό θεωρείται
πρόστυχα, αύτά ποιούνται εις τό Λονδίον ως
εύγενέστατα και ωραιότατα. Έντροπή, άνθρώποι
Έλληνες νά έπιδεικνύετε τοιαύτην άκαλαϊσθησίαν.
“Όλα αύτά τά Ιταλογαλλικά και γερμανοβραβικά
πράγματα με τά όποία έγεμίσατε τά σπύτια σας
καταξοδευόμενοι, κλέπτοντες, άτιμαζόμενοι διά νά
εβρετε τά χροίματα, νομίζοντες ότι κάτι κάνετε,
ότι θά φανεύτε πολιτισμένους, όλα αύτά ακριβώς είναι
προστυχάτα, βαναυδότητα και ός άποδεικνύουν
φρικαλέαν άκαλαϊσθησίαν και βαθύ χωριατισμόν.

Άρχίσατε από τό σπύτι. Πετάξτε τά ταπέτα τά
ψεύτικα που πληρώνετε τόσον ακριβά και έπειτα
άπό ένα χρόνον δέν έχετε τίποτε. Βάλετε τάς Έλ-
ληνικές άνδρομίδας τάς αιώνας. Όλη ή Θεσσαλία,
όλη ή Πελοπόννησος καλλιτεχνεί θαυμάσια ειδη. Με
έλάχιστα χρήματα, έχετε ωραιότατα πράγματα και
στερεότατα και άσυγκρίτως εύγενεστέρων χρωματι-
σμών. Με τίποτε ωραιότερα και πλουσιότερα δέν είναι
δυνατόν νά στρώσθ'η κανείς μίαν αίθουσαν παρά με
τά όάσδευκα μαλλιαρά χαλιά που έχουν μόνον ένα
μαύρον περιθώριον. Εικοσιπέντε και τριανταπέντε
και σαρανταπέντε δραχμής στοιχίζει μόνον ή μία εις
τά μαγαζιά τού Δημοπρατηρίου. Βάλετε τοίς σοφά-
δες σας με τά όραία έγχρώμα ύφάσματα εις τήν θέ-
σιν των. Καλλιτεχνήσατε με τά χέρια σας τά όραία
σκεπάσματα. Είναι πρόστυχοι και γελοίοι οι καναπέ-
δες σας με τά εύρωπαϊκά παληόπανα τά όποία κά-
μνει ή Εύρωπη διά τοίς κουτούς και βαρβάρους
λαούς που φέρουν όλα τά μάρα “διά τήν Άνατο-
λήν”. Και παρουσιάζετε κομικώτατον θέαμα με τούς
καναπέδες σας που δέν ξέυρετε νά καθήσετε επάνω.
Και είναι θεόκοντον και αξιολύπτητον πράγμα νά μίν
έχετε έναν καναπέ νά αναπαύσετε τό κόκκαλον σας.
Πετάξτε τά βάζα και τά χρυσόχορτα και όλα αύτά
τά παληοπράγματα τά μαζευμένα από τά εύρωπαϊκά
χωριά. Ένα κανάτι ξύλινον της Κορίνθου από τό
άρωματώδες κυπαρισσι με τά όραία του στεφάνια
και με όλίγα άνθη τού άγρου μέσα, είναι κομιοτέ-
χνημα που θά τό εχ'ήλευεν ό κάθε Εύρωπαϊός καλλι-
τέχνης. Κάνετε τά έπιπλά σας από ξύλα τού τόπου

σας, από τήν έλλά σας, απλά, ήδουχα, ήμερα, άναπαυ-
τικά. Μήν τά μαυρίζετε σαν νά ός άπέθαναν δώδεκα
παιδιά εις τόν τόν τόπον που δέν μαυρίζει ούτε τό
μάγαρον εις χιλιάδες χρόνια. Μία είκων συγχρόνου
ζωγράφου ίδικού σας και ή άτελειστάτη όλων ως χι-
λιάκις προτιμώτερα και εύγενεσούρα, στολίζει έκκατο-
μμυριάκις περισσότερον τόν δάλα σας, και ός άποδει-
κνύει έκατομμυριάκις πλέον πολιτισμένους παρά οι
πεντακοσιόδραχμοι χρυσόκαθρέπται οι βαναυδότητοι
που ός άποδεικνύουν άκαλαϊσθησίτους και χρυσι-
μέουσιν μόνον διά νά κατακλίνωνται ή μύγες εις χρυ-
σά κρεβάτια.

Ένας άπλους σοφός, με ένα ύφασμα χειροτεχνημέ-
νον, με ένα ράφι από άπλους ξύλα, με όλίγα άπλου-
στάτα πράγματα Έλληνικά και ήνευθε και ήνευθε
περισσότερον πολιτισμένος παρά εάν έξοδεύσετε ό-
λην σας τήν περιουσίαν διά νά πάρете πολυτελή Εύ-
ρωπαϊκά πράγματα. Και επί τέλους διατί αύτή ή κου-
ταμάρα; Τι τού χροεστώτε τού Ιταλού, τού Γάλλου,
τού Γερμανού διά νά δουλεύετε δι' αύτόν και νά τού
δίσετε όλον σας τό χροίμα που κερδίζετε με άγώνας;
Διατί νά ός διευθίνθ'η και ός υπεβάλλη τό γούστο
του ό κάθε έργοστασιάρχης και έμπορος τού Μονάχου
και της Μασσαλίας; Σεις δέν είσθε άνθρώπος, δέν έ-
χετε γούστο; δέν έχετε και σεις δικαίωμα νά κάμνετε
μόδα ούτε εις τόν τόπον σας, ούτε μέσα εις τό
σπύτι σας; Διατί νά είσθε Σελάβη;

Άρχίσατε από τό σπύτι σας νά πετάτε τά παληο-
πράγματα που έμαζεύσατε, πετάτε ένα ένα άντι-
καλιτώστες αύτά με ελληνικά, έως ότου διγ'ά διγ'ά
κατορθώσωμεν νά πετάξωμεν τά πάντα και δημι-
ουργήσωμεν όλοι μας τόν κόσμον ωραϊόν όπως είναι
ή γή μας, τά βουνά μας, όλα τά καλλιτεχνήματα
τού λαού μας και ένδύσωμεν τά πάντα από τό
λίκνον έως τού τάφου με τό όραϊόν άλόχαρο φός
και χροίμα και γραμμάς της Ελλάδος.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΡΟΥΘ

Κι' ή Ρούθ, που στήζει μάζευε
και στα χωράγια χάζευε
του Βούζ μοναχή της
κι' αύτην στήν εποχή της,
ήτον ή κακομοίρα
έντιμοιάτη χήρα.

Άλλ' όταν είδεν όμως,
πως από τό στομάχι,
ως των άρχων τό στήν,
είνε μικρός ό δρόμος,

Στόν κόσμο τόν άγνώμονα
με τήν Τιμή γιά γνώμονα
δέν σκέφθηκε νά μείνη,
και με τό πένθος στήν καρδιά
μόνη της πήγε με βραδιά
εις τού Βούζ τήν κλίνη.

Μανής.

“ΚΡΙΤΙΚΗ”

Δεκαπενθήμερον έπιστημονικόν και καλ-
λιτεχνικόν περιοδικόν
Ίδρυται: Γ. ΑΞΙΩΤΗΣ και Γ. ΛΑΜΠΕΛΕΤ

Συνδρ. έτησία	Δρ. 10	K P I T I K H	Εις τήν “Κριτικήν”
» έξάμηνος	6		δυναργάζονται οι καλ-
» τριμήνου	4		λίτεροι λόγιοι κ' έπιστή-
			μονες, ιδικοί μας και
			ξένοι.
Διά τό έξωτερικόν			Διά πάσαν αίτησιν:
Συνδρ έτησία φρ. χρ. 18			Αθήνας
» έξάμηνος	6		“Οδός” Αγ. Κωνσταντίνου 26

“Η “Κριτική” είναι τό εύθηνότερον των
μέχρι τούδε έκδοθέντων περιοδικών

ΜΑΡΚΟΥ-ΒΑΡΚΟΥΤΑΣ

Τί θέλετε και δέν έχουν μέσζ εις τό
πλουσιώτατον κατάστημά των. Γυναικεία
φορέματα, είδη νεωτερισμών, τάπητας,
παραπετάσματα και χέλινων ειδών πράγ-
ματα και θαύματα εύρίσκετε εις τό φημι-
σμένον και πασίγνωστον επί της όδοϋ “Ερ-
μου κατάστημα των κ.κ. ΜΑΡΚΟΥ-ΒΑΡΚΟΥΤΑ.

ΝΟΥΜΑΣ
ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ — ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ — ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ 4
Αθήναι 16 Ιανουαρίου 1903.

**ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ
ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ**

ΓΙΑ ΤΟΝ ΣΥΛΛΟΓΟΝ

των ωφέλιμων βιβλίων, μαζί με όλον τον κόσμον και μες. Να μας ζήσει και να φθάσουν ύστερα από λίγα χρόνια εις εκατομμύρια αι εκδόσεις του και φτείσση μέγαρα μαρμαρένια μεγαλύτερα και ωραιότερα από την χρησιμοποίητον 'Ακαδημίαν μας κι από την χρησιμοποίητην νυν φεῦ! Βουλὴ μας.

Ποιὸς τὸ ἀνοίξει; Ποιὸς ἔμπορεῖ ποτὲ ν' ἀρνηθῆ ὅτι ὁ λαμπρὸς αὐτὸς Σύλλογος κατώρθωσε νὰ καταστήσῃ ἀγαπᾶτον τὸ βιβλίον στήν Ἑλληνικὴν οἰκονομίαν; Νὰ σκορπίσῃ τὰ βιβλιαράκια του, τὰ κομψοτεταγμένα καὶ τὰ εὐθυνοτάτα εἰς κάθε γωνίαν νῆς ὅπου ζοῦν Ἕλληνας; Νὰ μπάσῃ τὰ βιβλία του καὶ στὰ μέγαρα τῶν πλουσίων καὶ στήν καλύβη τοῦ φτωχοῦ; Στὴν βιβλιοθήκην τοῦ ἐπιστήμονος καὶ στὸ σανιδένιο τραπέζι τοῦ ἐργάτου;

Καλά! Πολὺ καλά! Ἄγιον καὶ τιμημένον καὶ ἐθνικώτατον τὸ ἔργον του. Νὰ μᾶς ζήσει ὁ καλὸς μας ὁ Σύλλογος! Νὰ μᾶς ζήσει καὶ ὁ κ. Βικέλας ποὺ τὴν ἴδουσε! Νὰ μᾶς ζήσουν καὶ ὅσοι τὸν ἀγάπησαν καὶ τὸν ὑπεστήριξαν! Καὶ πρῶτα πρῶτ' ἀπ' ὅλους ἡ καλὴ μας Προγκήπισσα, ἡ πρωτότατος κάθε καλῆς καὶ κάθε εὐγενοῦς καὶ κάθε ἐθνικῆς ἐργασίας μας!

Ἄλλὰ — νὰ μὴ λείπῃ αὐτὸ εἰς ἀναθεματισμένον ποτέ; — ὁ γλωσσικὸς κουακερισμὸς τοῦ κ. Βικέλα καὶ ἡ ὀλίγον ὀπισθοδρομικὴ συντηρητικότης τῶν ἀρχῶν του, δὲν θ' ἀφήσουν τὸν καλὸν μας σύλλογον ν' ἀναπνεύσῃ μὲ περισσοτέραν εὐκολίαν καὶ νὰ μᾶς δώσῃ καὶ μερικὰ βιβλία Ἑλληνικώτερα καὶ εἰλικρινέστερα;

Δὲν θὰ τὸν ἀφήσουν νὰ μᾶς δώσῃ ἕνα τομίδιον διηγημάτων τοῦ Παπαδιαμάντη, ἕνα τομίδιον διηγημάτων τοῦ Ἄλ. Μωραϊτίδη, μίαν λαϊ-

κὴν ἐκδοσὴν τῶν ποιημάτων τοῦ Σολωμοῦ, μίαν συλλογὴν μικροῦλαν ἐκλεκτῶν τραγουδιῶν μας δύο τρεῖς τόμους μικροῦς τῶν δημοτικῶν ἠσμάτων μας, καὶ τόσα ἄλλα ἀκόμη βιβλιαράκια ἀπαραίτητα γιὰ μᾶς, τὰ ὁποῖα ἀκόμη δὲν ἀπεφάσισε, ἢ καλλίτερα, δὲν ἐσκέφθηκε νὰ μᾶς δώσῃ;

Διαθέτει τόσων δυνάμιν σήμερον ὁ Σύλλογος αὐτὸς, ἐξασκεῖ τόσων ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ κοινῆ. Καὶ εἶνε ἀδικὸν κ' ἐγκληματικὸν ἀκόμη, ἂν ἀγαπᾶτε, τὴν δύναν καὶ τὴν ἐπιρροὴν αὐτὴν νὰ μὴ τὴν χρῆσιμοποιῇ γιὰ κἄτι μέγα καὶ γιὰ κἄτι Ἑθνικόν.

Θέλει σῶνει καὶ καλὰ ὁ κ. Βικέλας καὶ οἱ συνεργάται του νὰ μᾶς πείσουν ὅτι εἶχε πληροῦστατον δίκαιον ὁ κ. Ψυχάρης ὅταν ἐπετίθετο ἀγρίως, διὰ σειρᾶς ἀρθρῶν, ἀμειλικτοτάτων ἀλλ' εἰλικρινεστάτων, κατὰ τοῦ Συλλόγου αὐτοῦ, ἅμιν τῆ συστάσει του;

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

μᾶς ἀπεστάλη καὶ τὴν φιλοξενούμεν εὐχρίστως στήν στήλην αὐτήν, ἀφήνοντας τὸ περιεχόμενον τῆς καθολοκληρικῆν ἀσχολίστον.

Ἡ ἐπιστολὴ λέγει:

— «Δὲν ἔμποροῦσαν πέντε δέκα πλούσιοι ποῦ δίδουν καὶ θὰ δώσουν χοροὺς ἐφέτος, νὰ βγάλουν εἰς μίαν φιγούρην τοῦ κοτιγιόν κ' ἕνα δισκόν καὶ νὰ ζητήσουν ἀπὸ τοὺς προσκεκλημένους τῶν τίν ὀβολόν τῶν ὑπὲρ τοῦ Παναγίου Τάφου; Ἡ ἰδέα μου ἔμπορεῖ ἐκ πρώτης ὄψεως νὰ φανῆ ὀλίγον ἀσεβής. Ἄν τὴν ἐξετάσετε ὅμως κατὰ βάθος; Ἡ πεισθήτε ὅτι εἶνε εὐσεβεστάτη, ἀφοῦ ἔχει ὑπὲρ αὐτῆς καὶ τὸ ζεθωρικὸν ἀπὸ τὴν πολλὴν χρῆσιν ρητῶν τοῦ Λογιόλα, τὸ ἀρίστως ἐφαρμοζόμενον εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν, ὅτι ὁ σκοπὸς καθ' ἑαυτὴν τὰ μέγα. Ἄφοῦ ἐν ἡμερῶν δὲν συγκινῶνται τὰ θαλάττια τῶν πλουσίων μας, ἄς συγκινηθοῦν τοῦλάχιστον χορεύοντα.

ΕΝΤΥΠΩΣΙΝ

ἀγαθὴν μᾶς ἐπροξένησεν ἡ δημοσιευθεῖσα πρὸ ἡμερῶν εἰς τὸ «Ν. Ἄστυ» δήλωσις τοῦ βουλευτοῦ Λευκάδος κ. Σκληροῦ ὅτι δὲν ἀνήκει εἰς κανὲν κόμμα, ἀλλ' ἐν τῇ Βουλῇ θ' ἀκολουθῆσεν πορείαν ἀνεξάρτητον.

Ἀπὸ τὸν κ. Σκληρὸν αὐτὴν τὴν δήλωσιν ἐπεριμέναμεν. Διότι ἄνθρωποι ὡς αὐτὸς, ἀναδειχθέντες διὰ τῆς ἀτομικῆς τῶν ἐργασιᾶς κ' εὐεργετήσαντες πολυεδῶς τὴν ἰδιαιτέραν τῶν πατριδᾶ, δὲν ἔμποροῦν νὰ ὑποδουλώσουν τὴν γνώμην τοὺς εἰς τὸ ἕνα κ' εἰς τὸ ἄλλο κόμμα, ὅταν ἡ κοινὴ πατρις ὡς μόνην ἐκδοῦλεται ἀπαιτεῖ παρ' αὐτῶν τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς σκέψεως καὶ τῆς ἐνεργείας, τῆς ὁποίας σήμερον, περισσοτέρον ἀπὸ κάθε ἄλλην φορᾶν, ἔχει ἀνάγκην.

Ἄν τὸ παράδειγμα τοῦ κ. Σκληροῦ ἐμιμοῦντο καὶ ἄλλοι, δὲν θ' ἀποτελεῖτο ἐν τῇ Κοινοβουλίᾳ μία ὁμάς ἐλευθέρων ἀνδρῶν, ἐδάριθμος ἀλλ' ἰκανὴ πάντοτε ν' ἀνακόψῃ τὸν ἀκατάσχετον δρόμον τῆς βρωμερᾶς συνλλαγῆς;

ΤΗΝ ΠΑΝΤΟΜΙΜΑΝ

ἀπεφάσισε τὸ Ὁδετὸν μας νὰ τὴν ἐνθαρρύνῃ καὶ γι' αὐτὸ φέρνει τὸν Τρουφιὲ ὡς διοργανωτὴν τῆς Δραματικῆς του σχολῆς.

Ἰδέα δική μας δὲν εἶνε — διακρυφύμεθα. Τὴν ἐδιαβάσαμεν κάπου τὰς ἡμέρας αὐτὰς καὶ τὴν υἱοθετοῦμεν, ἀφοῦ εἶνε...λογικωτάτη.

Ψέμματα; Ὁ κ. Τρουφιὲ δὲν γνωρίζει τὴν γλώσσάν μας. Πῶς θὰ διδάξῃ λοιπὸν τοὺς μαθητὰς του; Μὲ χειρονομίας;

Βλέπετε, ὅσο καὶ ἂν προσδεύσκαμε, δὲν κατορθώσκαμε ἀκόμη νὰ νοιώσουμε μερικὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα οἱ ἄλλοι τὰ θεωροῦν στοιχειώδη.

Κ' ἐν τούτοις μόνον κλῆθ' ἑλπίσας ἀπικτεῖται διὰ νὰ συγχωρῇ κανεὶς τὸ Ὁδετὸν μας διὰ τὴν πρόσκλησιν τοῦ κ. Τρουφιὲ καὶ νὰ παύσῃ νὰ παρῇ πῶς θὰ τὸν ἐνοήσουν οἱ μαθηταὶ του.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

ἄνευ ἀπαντήσεως θὰ μείνουν αἱ προχθεσιναὶ ἐρωτήσεις τῆς «Ἐστίας».

Ἐρωτᾶ ἡ συνάδελφος:

«Εἶνε ἀληθές, ὅτι εἰς τῶν διορισθέντων νέων Νομαρχῶν ἔχει εἰς βᾶρος τοῦ βούλευμα, δι' οὗ παύει πρὸς καιρὸν ἢ ἐναντίον αὐτοῦ καταδιώξις, ἢ προκληθεῖσα συντελεῖα παραβάσεων τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, καθ' ὃν χρόνον ὑπηρετεῖ τὴν πολιτείαν ἄλλοτε;

Εἶνε ἀληθές ὅτι διωρίσθη γραμματεὺς Νομαρχίας ἄλλος τις, ὅστις μέχρι τοῦ 1899 ἐφέρετο εἰς τὰς καταστάσεις τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν ὡς ἡμερομίσθιος ἐργάτης;

Εἶνε ἀληθές ὅτι καὶ ἄλλος τις προήχθη εἰς Νομαρχίαν ἐξελιχθεὶς εἰς τοιοῦτον ἀπὸ τῆς θέσεως τοῦ δημολογιστοῦ, ὅπου μέχρι τοῦδε ὑπηρετεῖ;

Κ' ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει ἐλπίς νὰ τῆς ἀπαντήσῃ κανεὶς — ἡ «Πρωτὰ» τῆς ἐπιούσης ἔσχολετο μὲ τὸ βιβλίον τοῦ Κρουμβάχερ — τῆς δίδομεν ἡμεῖς τὴν ἀπάντησιν καὶ τῆς λέμε:

— Δὲν βαρύνεσαι, καλοτύχη, νὰ ζητᾶς φύλους στ' ἄχυρα;

ΟΛΑ ἩΜΠΟΡΟΥΣΕ

νὰ τὰ πιστεύσῃ κανεὶς ὅτι θὰ γίνεν ὑπὸ τὸν γαλανὸν οὐρανὸν μας, ὅχι ὅμως ποτὲ ὅτι θάπηγγέλλετο

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΦΥΛΑΞΙΣ

G. D' ANNUNZIO

ΟΝΕΙΡΟΝ ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΗΣ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΤΡΑΓΙΚΟΝ ΠΟΙΗΜΑ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΚΩΣΤΑ ΚΑΙΡΟΦΥΛΑ

Κατερίνα

Ἄλλοι λέγουν ὅτι ἡ Πανθὲξ ἐγκότωσε τὴν σειρῆνα στὸν ὕπνον τῆς, τρυπήσασα τὸν λαϊμὸς τῆς μὲ μίαν βελόνην τῆς κόμης τῆς καὶ ὅτι ἐρρόφησεν ἀπὸ τὸ στόμα τῆς τὴν ψυχὴν τῆς θνησκούσης; καὶ ἀπὸ τότε τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ μάτια τῆς, ποῦ ἦσαν κνύρα, ἔγινε γαλανόν. Ἄλλοι λέν ὅτι ἡ σειρῆνα δὲν ἐγνώριζε τὸν θάνατον, ἀλλ' ὅτι ἡ Πανθὲξ τὴν ἐπικσε μέσα σ' ἕνα δίχτυ, ἔπειτα τὴν ἔκλεισε σ' ἕνα καλοθόδύχτι γιὰ νὰ τὴν κρατήσῃ ἀίμαλάτων καὶ ὅτι ἡ σειρῆνα ἐξαγόρασε τὴν ἐλευθερίαν τῆς ἀντὶ τοῦ μυστικοῦ τῆς καὶ ὅτι ἔγινεν ἄφωνη καὶ ὅτι τὴν νύχτα, κάποτε κάπο-

τε, ἡ ἄφωνη αὐτὴ σειρῆνα παρουσιάζεται εἰς τὰ νερά τοῦ πλέει ὁ Βουκένταυρος τῆς ἑταίρας; διότι αὕτη περιμένει νὰ πεθάνῃ ἡ Πανθὲξ γιὰ νὰ ξαναπάρῃ τὴ φωνὴ τῆς...

(Ἡ Δόγισσα ἐγείρεται ἀποτόμως ἀπὸ τὰ προσκέφαλα μὲ πρόσωπον πελιδνόν, ἠμοιάζουσα μὲ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἐξερχόμενοι ἀπὸ βάραθρον σπείδουν νὰ ἀναπνεύσουν.)

Γραδενίγια.

Πρέπει νὰ πεθάνῃ! Πρέπει νὰ πεθάνῃ! (Διευθύνεται πρὸς τὸν κῆπον καὶ παρατηρεῖ, ἀνυπόμονος, ἐὰν ἡ Πεντέλα ἔργεται μὲ τὴν μάγισσαν. Τὰ νύφη πορφυροῦνται εἰς τὸν οὐρανόν. Συγκεχυμένη φθάνει ἀπὸ τὸν Μπρένταν ἡ μουσικὴ τῶν ἐρωτικῶν λέμβων.) Πήγαινε, Ὁρσολα! Πήγαινε νὰ προῦπαντήσῃ τὴν Πεντέλαν. Πῆς τῆς νὰ σπείσῃ, νὰ τρέξῃ! Πήγαινε, πήγαινε! Καὶ σὺ, Λουκρητία, ἀνέβα στὴν κάμερα στὸ ὕψος τοῦ πύργου, κύτταξε ἂν τὸ μαγκάλι εἶνε ἀναμμένο καὶ φέρε το ἐδῶ... (Ἡ Ὁρσολα ἐξαφανίζεται διὰ τοῦ κῆπου καὶ ἡ Λουκρητία ἀναβαίνει εἰς τὴν οἰκίαν.) Ἄλλ' ἡ Νέρισσα, ἡ Βαρβάρα, ἡ Ἰακωβέλα; Διατί δὲν ἐπιστρέφουν ἀκόμη; Ἄ! ἂν καμμία δὲν μοῦ φέρῃ μίαν τρίχα τῆς... Δὲν ἦσο σὺ πλησίον τοῦ κλειδοκουμβάλου, Κατερίνα;

Κατερίνα

Δὲν ἤμουν στὸν Βουκένταυρον. Κατεσκόπευα σ' ἕνα πλοιαρίον.

Γραδενίγια.

Θὰ σὰς κάμω νὰ πεθάνετε ὄλες.... Ἄ! νὰ ἡ μάγισσα!

(Κάμνει κίνημα ὅπως τρέξῃ εἰς προῦπαντήσιν τῆς. Ἄλλὰ κρατεῖται ἀναμένουσα ὅπως αἱ γυναῖκες τῆς ὀδηγήσουν τὴν Μάγισσαν πλησίον τῆς Ἀγθεῖσα ἀπὸ τὴν Ὁρσελαν καὶ Πεντέλαν ἡ μάγισσα προχωρεῖ μὲ ὕψος ὑποπτον. μὲ βλέμμα λαμπρὸν ἐν τῷ ὀπίω τὸ λευκὸν τοῦ ὀφθαλμοῦ ἀκτινοβολεῖ παραδόξως μέσα εἰς τὸ ἐλαϊόχρουν πρόσωπόν τῆς. Φέρει μακρὰν ἐσθῆτα καὶ τὸν πώγωνα καὶ τὸ μέτωπόν τῆς σκεπάζει μαύρη ταινία. Προσεκλήθη πρὸ τῆς Δογίσσης.)

Γραδενίγια.

Δὲν ἤθελες νὰ ἔλθῃς, Σκλαβοῦνα;

Ἡ μάγισσα (ταπεινῶς)

Τὸ ἐπεθύμουν, Γαληνοτάτη, ἀλλ' ἔμποδίσθη ἀπὸ ἕνα νέον τοῦ Τρεβέζου ὁ ὁποῖος ἀπικτοῦσε ἀπὸ ἐμὲ ἕνα φίλτρον γιὰ μίαν γυναῖκα προδότραν! Ἐπειδὴ δὲν ἦτο ἡ ἐποχὴ ἡ κατάλληλος τοῦ φεγγαριοῦ γιὰ νὰ μαζεύσω τὰ χόρτα ποῦ χρειάζονται νὰ κατασκευάσω τὸ ὑγρὸν, ὁ νέος αὐτὸς ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ του δὲν μοῦ ἐπέτρεπε νὰ φύγω. Καὶ μοῦ ὠρκίζετο πῶς θὰ μὲ φονεύσῃ ἐν ἡ περιπτώσει δὲν τοῦ ἔδιδα τὸ φίλτρον. Καὶ ἤλθε στὰ χέρια μὲ τοὺς ἀνθρώπους τῆς Γαληνότητός σας καὶ δὲν ξεύρω οὔτε καὶ ἐγὼ πῶς ζῶ ἀκόμη, διότι με ἔδεσαν στὸ μουλάρι σὰν φορτίον.

Γραδενίγια (ἐξάγουσα ἀπὸ τὸν λαϊμὸν τῆς χρυσοῦν ἄλυσ-

και κατηγορία κατὰ τοῦ πρώην διευθυντοῦ τῶν γραφείων τῆς Βουλῆς, διὰ τὴν ἀλησμόνητον ἐκείνην νυκτερινὴν καὶ μελοδραματικὴν ἐκπόρθησιν τοῦ ἐθνικοῦ τεμένους!

Καὶ ἔμως θὰ γίνῃ κι' αὐτό! Ὁ κ. Φαρμακόπουλος θὰ δώσῃ λόγον—δὲν γελᾷτε;—ἐνώπιον τῆς δικαιοσύνης διότι δὲν παρέδωκε τὰ κλειδιά, θὰ ἐξετασθοῦν δὲ ὡς μάρτυρες κατηγορίας καὶ μερικοὶ βουλευταὶ, οἱ ὅποιοι ἢ ν α γ κ α σ θ η σ α ν ἕνεκα τῆς δυστροπίας του νὰ κληρονομηθῶν ὡς ἀγριόγατος εἰς τὰ περὶ τῶν κλιβάνων καὶ τῶν θεσμῶν καὶ τῆς σκηνίδος τοῦ Παλλάδιου.

Τίποτ' ἄλλο δὲν μένει τῶρα παρὰ νὰ καταγγεληθῇ καὶ ὁ κ. Θεοτόκης διότι ἢ ν α γ κ α σ ε τ ο ν κ. Δηλιγιάννην νὰ γίνῃ πρωθυπουργός. Καθόλου παράδοξον νὰ τὸ δοῦμε κι' αὐτὸ καμμὶν ἡμέραν.

ΙΩΒΙΔΑΙΟΥ ΠΑΡΑΛΕΙΠΟΜΕΝΑ

Δὲν γράφομεν διὰ νὰ ἐπικρίνωμεν τὸν κ. Ἀγγελοῦ Βλάχου διὰ τοὺς ὑποβληθέντας εἰς τὸν Βουτσίναϊον διαγωνισμὸν τοῦ 1866 Στίχοις του. Γράφομεν χάριν τοῦ μέλλοντος ἱστορικοῦ τῆς κριτικῆς ἐν Ἑλλάδι, καὶ ἔχομεν εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ὕμνου ἀκόμη περιρρογότεραν.

Οἱ τότε ἑλληνοδίκαι ἐπληρέσαν ἀνεπιφυλάκτως τὴν γλῶσσαν καὶ τοὺς στίχους τοῦ κ. Βλάχου· εὗρον μάλιστα τὸν ποιητὴν ἐράσιμον, ἂν καὶ ἀναίσθητον καὶ εἰρωνῆ, ὁμοιάζοντα ἀπαράλλακτα μὲ τὸν Ἑρρίκον Χάινε μετὰ τοῦ ὁποίου κοινὰς εἶχε τὰς ἀρετὰς καὶ τὰς κακίας. Ταῦτα ἐκθέτει ὁ κ. Βλάχος εἰς πρόλογον προταχθέντα τῶν στίχων του ἐν τῇ Πανδώρα τοῦ 1865, διστάζει δὲ μετριοφρόνως ν' ἀποδεχθῇ τὴν σύγκρισιν ἂν καὶ ἐκφέρεται ἀπὸ χεῖλη ἀκαδημαϊκῶν.

Μακρὸν ἀπόγευμα τῶν Στίχων παρέχω ἐκ τοῦ στιχογραφήματος Ἐρωτος μνημόσυνον ἐπιγραφομένον:

«Ποσάκις ἐν τῇ σιωπῇ χειμερινῆς ἐσπέρας, ὑπὸ τὸ μετριοφρόν φῶς ἁλοῦντες τῆς λυχνίας, ἠνοιγομεν τοῦ στήθους μας κρυφίως τὰς διφθέρας καὶ ἐμετροῦμεν τὸ κενὸν τῆς νέας μας καρδίας.

Μετριοφρόν φῶς Μοῖστε (!)

Τὰς διφθέρας: ἤξευρετε ποῦ νὰ ζητήσητε τὴν ποιητικωτάτην λέξιν καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς παράγωγα.

«Τρέχα-γύρευε»

Υ. Γ. ἀλήθεια, ἐλυσμόνησα. Ἐνῶ ἐπανηγιρίζετο ἡ πεντηκονταετηρίς τοῦ κ. Βλάχου, εὗρίσκετο μέσα εἰς τὰς Ἀθήνας κάποιος ὁ ὅποιος δὲν θὰ εἶχε βέβαια κανὲν ἀπὸ τὰ προσόντα διὰ τὰ ὁποῖα κατὰ τὸ γεῦμα ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τῆς Μεγάλης Βρετανίας ἀνεκνήρυχθη ὁμοφώνως ὁ κ. Βλάχος πρῶτανις τῶν συγχρόνων ἑλλήνων λογιῶν ὁ κάποιος ὅμως αὐτὸς εἶχε τὸ ἀπαράτητον διὰ τὸ Ἰωβιδαῖον προσόν: Πενήντα χρόνια δηλαδὴ ἀφοῦ ἐτυπώθη εἰς τὴν Πανδώραν τὸ ὄνομά του ὑποκάτω εἰς ἔργα του—καλὰ ἢ κακὰ δὲν ἐξετάζεται—προγενέστερα πολὺ τῶν πρωτολείων τοῦ κ. Βλάχου εἰς τὴν ἐφημε-

ρίδα τῶν μαθητῶν...ὁ Βερναρδάκης, καλέ.

Σημ. «Νουμά». Ὁ κ. Βερναρδάκης εἰς τὴν «Πανδώραν» τοῦ 1850 ὑπέγραψε τὰ δημοσιεύματά του μὲ τὸ οἰκογενειακὸν του ὄνομα «Δ. Ν. Τρανταλίδης».

ΥΠΟΔΕΙΞΙΣ ΘΗΣΑΥΡΟΥ ΕΙΣ ΤΟΝ κ. ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΝ

Ὁ κ. Πρωθυπουργός αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην μεγάλων καὶ ριζικῶν οικονομῶν.

Ὁ ἴδιος μάλιστα ἐδήλωσεν εἰς τινὰ συντάκτην συναδέλφου, ὅτι ἐκουράσθη πλέον κρατῶν τὴν ψαλίδῃ καὶ τέμνων σάρκας. Ὁμολογουμένως δὲ ἡ ἐγχειριστικὴ εἶνε ἐπιστήμη ὅπως νὰ δὴ τὸν γηραιὸν κύριον Δηλιγιάννην καὶ δὲν δύναται νὰ ἔχη δι' αὐτὸν πολὺ ἄλλο γέλητρον.

Ἐκτὸς τούτου τὸ βῆθος τῶν οικονομικῶν ἐγχειρήσεων τοῦ κυρίου Δηλιγιάννη πρέπει νὰ εἶνε πολὺ μέγα, ἀφοῦ ἐκοψε καὶ αὐτοὺς τοὺς ἡμεροδείκτας τῶν δημοσίων γραφείων, διδάσκων συγχρόνως οὕτω τοὺς ὑπεκλήλους διδασκαλικῶν περιτῶν, ὅτι ὁ χρόνος δὲν ἔχει καμμὶν ἀξίαν, κατηγήρησε δὲ καὶ αὐτοὺς τοὺς φακέλους ἐντὸς τῶν ὁποίων τὰ διάφορα γραφεῖα ἐγκλείουσι τὴν ἀλληλογραφίαν των, δικηρῶντων οὕτω ὅτι διὰ τὸ βασιλεῖον τοῦτο τοῦ κ. Πλατούτζα, ὅπως κατήνησε, δὲν ὑπάρχουν πλέον μυστικά.

Φαίνεται δὲ ὅτι ἡ ψαλίδις τοῦ κ. Δηλιγιάννη, κόπτει μόνον τὰς σάρκας, ὅσας πρᾶγματι εἶναι νεκραί, ἐν ἄλλοις λόγοις, διὰ νὰ τελειώσωμεν μὲ τὴν ποιητικὴν μεταφορὰν τοῦ κ. Προέδρου Ἰπαξ διὰ παντός, κόπτει μόνον τὰς ἀνωφελεῖς καὶ ἀχρήστους δαπάνας, ὡς π.χ. τὰ ἐργαστήρια τοῦ πανεπιστημίου, τὴν συνδρομὴν εἰς τὰς σχολὰς τῶν ἀπύρων παιδῶν, τοὺς μισθοὺς τῶν δικαστῶν καὶ λοιπὰ ἄλλα περιττά, ἐκτελῶν οὕτω θεακρῆστους καὶ προϋπολογισμοσωτηρίου οικονομίας.

Ἄλλ' ἐπειδὴ, ὡς καὶ ὁ ἴδιος ἐπίσης θὰ παρετήρησε βεβαίως, διὰ τῶν οικονομῶν τούτων δὲν θὰ ἐπιτύχη μεγάλα πρᾶγματα, τὰ ἀνγκυαῖα δὲ πρὸς χρῆσιν τοῦ κ. Λαδοπούλου, τοῦ κ. Καραλή, ἢ οἰουδήποτε ἄλλου ἡμετέρου περισεύματα ἐκ τῶν οικονομῶν τούτων, θὰ εἶναι ὅπως ἀσήμκντα, ἡμεῖς εὐτυχῆσαντες νὰ ἀνκαλύψωμεν ἕνα ἀκένωτον θησαυρὸν, ἀπεφασίσαμεν μετὰ πολλοὺς διαταγμοὺς νὰ τὸν ἀποκαλύψωμεν εἰς τὸν κ. Δηλιγιάννην, χωρὶς νὰ ἀπαιτησωμεν οὔτε ποσοστὸν, οὔτε ἀμοιβήν.

Τὸ περίεργον εἶναι ὅτι ὁ θησαυρὸς οὗτος ὁ ὅποιος δὲν διέλαθε τὰ οὐδερκῆ ἡμῶν βλέμματα δὲν εἶναι

καὶ πολὺ κρυμμένος. Διότι ὁλόκληρα χρυσὰ στρώματα αὐτοῦ μὲ ἀποκαλύπτει καθ' ἐκάστην ἡ ἐφημερίς τῆς Κυβερνήσεως, ἥτις ὑποβάλλεται καθ' ἐκάστην πρὸ μάλιστα τῆς δημοσιεύσεως τῆς εἰς τὴν ὁξυδερκείαν τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ, — λεπτομέρεικ, ἢ ἑποῖα μὲς γενεῖ τὴν ἀπορίαν πῶς καὶ ὁ ἴδιος κ. Δηλιγιάννης, περὶ τῆς ἐντάσεως τῆς ὀράσεως τοῦ ὁποίου δὲν χωρεῖ δευτέρῃ γνώμη, δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸν ἀνκαλύψῃ.

Εἰς μόνον λοιπὸν τὸ προχθεσινὸν φύλλον τῆς ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἀνεύρομεν ὑπὲρ τὰς ὀξυδερκείων μεταβολὰς εἰρηνοδικῶν, δέκκ πταισματοδικῶν καὶ ἐκκτὶν πεντήκοντα γραμμικῶν εἰρηνοδικείων.

Ἦδη ἂν ἀκολουθήσωμεν τὰς συμβουλὰς τῆς στατιστικῆς, σεβαστῆς κυρίας καὶ ἀξίας πάσης ἐμπιστοσύνης, καὶ δεχθῶμεν ὡς ἐλάχιστον ἔρον ἐκάστης εἰρηνοδικεικῆς οἰκογενείας, μέλη τέσσαρα, — (δὲν ὑπάρχει οὐδεὶς φυσιολογικὸς λόγος, ὅπως τὰ εἰρηνοδικεῖα ἀλλ' ἐξ ἄλλου θεωρηθῶν περισσώτερον ἢ ὀλιγότερον πολυτόκῃ) — ἔχομεν ἀναγκαστικὴν μετανάστευσιν κατὰ τὰς διαφόρους ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα διευθύνσεις τῶν 32 ὑποδικιρέσεων τοῦ μπούσουλα, 960 δυστυχῶν ὑπάρξεων εἰς βῆρος τοῦ κράτους, δηλαδὴ δαπάνη τῆς γράϊας Ἑρωκώτικης. Χωρὶς νὰ ὑπολογίσωμεν ὅτι διὰ τὰς δικασταυρώσεις τὰς τῆς ποικιλοτάτης ἀπὸ Οἰνοῦντος εἰς Αὐλῶν, καὶ ἀπὸ Νεμέας εἰς Βώλικκ, καὶ ἀπὸ Δύμης εἰς Μυρτοῦντζα, καὶ ἀπὸ Κκλιδρουμεῖου εἰς Βουφράδα καὶ διὰ τὰ ἄλλα διάφορα ἀπὸ καὶ εἰς ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς, δὲν ἀρκοῦν κι' εὐταῖαι γραμμικὴ ἀλλ' ἀπαιτοῦνται πολλὰ καὶ πολυδαπανώτατα ζιγ-ζιγ.

Ἐχομεν οὕτω λοιπὸν δαπάνην μόνον διὰ τὴν ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ μετὰ νησιν μέρος τοῦ κτωτάτου εἰρηνοδικεικῶν πρωτοπικοῦ ὑπὲρ τὰς 30,000 δραχμῶν.

Τὰ αὐτὰ ἐποικοδομητικὰ φαινόμενα προκρούαζι καὶ ἡ μελέτη οἴου δήποτε ἄλλου φύλλου τῆς ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἐκτὸς τοῦ προχθεσινῶ, εἰς ἐφόρους, γραμμικεῖς καὶ γραφεῖς καὶ κλητῆρας ἐφοριῶν, καὶ ταμίας καὶ τούτων γραμμικεῖς καὶ γραφεῖς καὶ ἐπίσης κλητῆρας καὶ εἰς τὴν πολυπληθεστάτην ζωολογικὴν ὁμοταξίαν τῶν τελωνειακῶν, (τελωνῶν, ὑποτελωνῶν, τελω.σταθμαρχῶν, δεκαρχῶν καὶ τελωνοφυλάκων) καὶ ἄλλων κατηγοριῶν τῶν ἄλλων ὑπουργείων.

Ὡστε δὲν σφάλλει τις, ἐάν, σ.νυπολογιζομένων γονέων, ἀδελφῶν, τῶν συμβιωῶν αὐτῶν καὶ τῶν μεμπέδων αὐτῶν, ὑπολογίσῃ ὅτι φωνὴ ἐν Ραμζᾷ ἀκούεται αὐτὰς τὰς ἡμέρας ἀπὸ εἴκοσι χιλιάδων στομάτων καὶ ὑπὲρ τὰς πέντε χιλιάδας οἰκογενειῶν ἐπικναλκμῶντων κατὰ διαφόρους διευθύνσεις τὴν μετοικεσίαν τῆς Βαβυλωνος, ἐπιστρατευόμενοι κατὰ τὸ φύλλον πορείας τοῦ βασι. διατάγματος ἢ τῆς ὑπουργικῆς διαταγῆς τῆς μεταθέσεως. — Ὅλα δὲ ταῦτα

σον καὶ ῥίπτουσα αὐτὴν εἰς τὴν μέγισταν ἥτις παρεπονεῖτο.)

Πάρε, γιὰ τὰ σχοινιά ποῦ σ' ἐλάβωσαν! Ἐφερες μαζὶ τὸ βιβλίον ἐκεῖνο τοῦ Βασιλέως τῆς Μαγύρκας;

Ἡ μάγισσα

Ναί, τὸ ἔφερα.

(Ἐξάγει ἀπὸ τὸ στήθος τῆς ἐν βιβλίον τυλιγμένον μὲ δερματίνους ζώνας μεταχειρισμένας).

Γραδενίγα.

Ἄκουσε νὰ μιλοῦν γιὰ μιὰ ἑταίρα, ποῦ τὴν λέν Πανθέαν, καὶ ἡ ὁποία ταξιδεύει στὸν Μορέντον, μὲ μεγάλην πομπήν, μὲ τὸν Βουκένταυρόν της, ποῦ καὶ τῆς ἀνήκει, ὡσὰν νὰ ἦτο ἡ σύζυγος τοῦ Γαληνοτάτου;

Ἡ μάγισσα

Ἡ Πανθέα, ἐκείνη ποῦ ἔχει τὸ ἕνα μάτι γαλανὸ καὶ τὸ ἄλλο μαῦρο, σὰν τὸν τρομερὸν ἐκεῖνον Ἀλέξανδρον ὁ ὅποιος ἀπέθανε διότι δὲν ἄκουσε μιὰν μάγισσαν τῶν Ἐκχτανῶν;..Ναί, γνωρίζω τὸ σημάδι...

Γραδενίγα

Καὶ τὴν εἶδες ποτέ;

Ἡ μάγισσα

Τὴν εἶδα τελευταίως εἰς Βενετίαν, ἐπάνω στὸν ἐξώστην της. Ἐμενε στὸν ἥλιο γιὰ νὰ κάμῃ ζικνθὰ τὰ μαλλιά της. Ἀπὸ τὴν ἀκτὴν ἕνας νέος τὴν ἐκύτ-

ταζε ντυμένος μὲ σατὲν βουσσινόχρουν.

Γραδενίγα.

Εἶσαι ἀνοικτομάτα, Σκλαβοῦν...θέλω ἀπὸ σὲ μιὰν κήρην μορφήν...ἐννοεῖς; Πρέπει ἡ Πανθέα νὰ πεθάνῃ. Ἐννοεῖς; Ἐὰ σοῦ δώσω ὅ,τι μοῦ ζητήσης, θὰ σὲ στείλω εἰς τὴν πέραν τοῦ πόντου χωρὰν σου σ' ἕνα κκαράδι φορτωμένο ἀπὸ πλοῦτη. Ἐὰ εἶσαι πλουσίς καὶ εὐτυχῆς δι' ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου.

Ἡ μάγισσα

Ἐὰ κάμω τὴν εἰκόνα αὐτὴν σήμερον τὴν νύκτα, γαληνοτάτη.

Γραδενίγα.

Ὅχι, ὄχι σήμερον τὴν νύκτα· ἀλλὰ τῶρα ἀμέσως, ἐδῶ, μπροστὰ στὰ μάτια μου. Ἐννοεῖς; τὸ κερί εἶνε ἔτοιμο. Τὸ μαγκάλι εἶνε ἀνκμῆνο. Ἰδέ: Ἡ Λουκρητία σοῦ τὸ φέρει.

Πήγαίνε, Πεντέλα, τρέξε νὰ ζητήσης τὸ κερί στὸ δωμάτιον τῶν χρυσῶν δερμάτων. Εἶνε ἐκεῖ δύο λίτρες. Πάρε ἐπίσης τὴν θήκην τῶν πολυτίμων λίθων καὶ τὸ βαλάντιον τῶν δουκάτων ἀπὸ τὸ κιβώτιον.

(Ἡ Λουκρητία κατεβαίνει φέρουσα τὸ μαγκάλι μὲ δύο λαβὰς. Ἡ Πεντέλα ἀναβαίνει).

Ἡ μάγισσα (καίουσα ἀπο ἐπιθυμίαν)

Ναί, θὰ κάμω τὴν μορφήν τῶρα ἀμέσως. Ἀλλὰ,

γαληνοτάτη, τί θὰ βάλω στὸ κερί; Ὁ ἅγιος ἄρτος, ἡ σταλκματικὴ τοῦ ἁγίου χρισματός, τὸ δόντι...

(Ἡ Δόγισσα ἀντριχιάζει ὡσὰν νὰ περνοῦσε μπροστὰ ἀπὸ τὰ φλογιμένα μάτια τῆς τοῦ φάντασμα τοῦ γέροντος, ἐκπνέοντος ὑπὸ τὰ παχέα χρυσὰ ἐροῦχα).

Γραδενίγα

Τὸ δόντι...δὲν ἔχω τίποτε, δὲν ἔχω τίποτε ἀκόμη! Δὲν ἔχω οὔτε μιὰν τρίχη. Ἀλλὰ περίμενε, περίμενε λίγες στιγμῆς. Αἱ γυναικῆς μου θὰ ἐπιστρέψουν...Κύτταξε, Ὅσολα, κύτταξε μὴ μωραὶ ἐρχονται ἀπὸ τὸν κήπον. Ὄ! θὰ τὰς φονεύσω! Ἐὰ τὰς φονεύσω! (εἶνε τρελλὴ ἀπὸ ἀνοπομονησίαν καὶ ὄργην. Ἡ Λουκρητία ἀποθέτει ἐπὶ τοῦ τάπητος τὸ καιὸν μαγκάλι. Ἡ Πεντέλα φέρει τὸ κερί, τὴν θήκην καὶ τὸ βαλάντιον. Ἡ Γραδενίγα πέρνει τὸ κερί καὶ τὸ προσφέρει εἰς τὴν μάγισσαν.) Νὰ τὸ κερί, εἶνε κερί ἀνόθευτο. Κύτταξε: εἶνε κίτρινον σὰν τὸ κεχρημπάρι, εὐμάλακτο σὰν τὸ νερό. Μπορεῖς νὰ σχηματίσης τὴν μορφήν σ' ἕνα δευτερόλεπτον. Καὶ ἐπὶ τοῦ παρόντος, λάβε ἐπίσης αὐτὰ τὰ δουκάτα...Ἀλλὰ πές μου, πές μου: δὲν θὰ μποροῦσε νὰ κάμῃ τὴν θανατηφόρον αὐτὴν γοητείαν μὲ τὸ κερί μόνον καὶ χωρὶς νὰ ἀνκατεύσης σ' αὐτὸ τίποτε ἄλλο;

Ἡ μάγισσα

Ἴσως. Ἡ ἡμέρα ζῆ καλὴ: ὁ ἄγγελος τῆς ἡμέρας αὐτῆς εἶνε ὁ Ἄνοελ.

δπάνη πάντοτε της πλουσιοπαρόχου γραίας ψωρο- κώστιανας.

Υποθέτομεν πρὸς στιγμήν, ὅτι ὁ κ. Δηλιγιάννης εἶχεν ἀποφασίσει νὰ μὴ εἶχε κάμει τὰς μεταβολὰς τούτας. Τότε τὸ δημόσιον ἤθελεν οἰκονομήσει ἡμῖσι περίπου ἑκτατομύριον δραχμῶν, πρὸς τὸ ὅποιον δὲν φθάνει πιστευόμεν ἡ οἰκονομία τῶν φακέλων καὶ τῶν ἡμεροδεικτῶν τῶν δημοσίων γραφείων.

Οὗτος εἶναι ὁ θησαυρὸς τὸν ὅποιον ὑποδεικνύομεν εἰς τὸν κ. Δηλιγιάννην, θησαυρὸς πλέον ἀρητηκός, ἀφοῦ ἐγένεον ἤδη αἱ δαπάναι. Διότι καὶ εἰς αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ τὴν πικροδυναμίαν ἐπίσης καὶ εἰς τὴν τοῦ κ. Δηλιγιάννη, ὑπάρχει μίξ ἐξαιρέσις. Ὅτι καὶ εἰ δύο δὲν ἔμπορῶν πλέον νὰ μὴ ἔχουν κάμει, ὅτι ἤδη ἔκκμαν.

Ἄλλ' ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι ἀνάλογοι θησαυροὶ τοῦς ὁποῖοι δύνανται νὰ οἰκονομήσῃ ὁ κ. Δηλιγιάννης. Διότι ἂν μὴ δὲν ἐγένεον αἱ μεταβολαὶ τῶν Ἀπυνομιῶν τῶν Εἰσπραγματιῶν, τῶν Ἐρετῶν, πρὸς τὸν πρῶτον κῶδον, πρὸς τὸν δεύτερον, οἱ ὅποιοι εἶναι μὲν ὀλιγό- τεροι, εἶναι ἀλήθειαι, ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ ἐπιστρέφου- σις τῶν καὶ ἡ κινητοποιήσις εἶναι πολὺ δαπανηρο- τέρα τῆς τῶν πτωχῶν εἰρηνοδικῶν καὶ τῶν γραμμα- τεῶν τῶν

Θὰ ἀπκνήσῃ ἴσως ὁ κ. Δηλιγιάννης, ὅτι τὸ δικ- σκόρητικόν τοῦτο τῶν ὑπκλήτων τοῦ κράτους εἰς τοὺς 32 ἀνέτους κοστίζει μὲν ὑπὲρ τὸ ἑκτατομύριον εἰς τὴν πολυέτηρον κυρίαν Ψωροκώστιαναν, ἀλλὰ τὸ ἀ- πιτοῦν... οἱ βουλευταὶ.

Εἰς τὴν δικαιοδοσίαν ἐν τούτοις τούτην ἡμεῖς ἀ- πκνήσμεν, ὅτι τοῦτο ἦτο πρόσθετος λόγος νὰ μὴ γεί- νη τὸ δικασκώρημα.

Ο ΑΝΩΝΥΜΟΣ

Ὅταν δὴν τὰ δίκαια θὰ εἶνε ἴσα, οἷα τὰ δίκαια θὰ κα- ταντήσουν ἄχρηστα.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Νὰ καταργηθῇ ἡ θανατικὴ ποινὴ, μάλας. Ἀλλὰ νὰ κἀνον τὴν ἐναρξιν τῆς καταργήσεώς των οἱ κ. κ. δολοφόνοι.

Ὅμολογουμένως, βλέπω ὅτι ὁ ἄνθρωπος τελειο- ποιεῖ καθημερινῶς τὰ πάντα περὶ ἐαυτὸν ἀλλὰ δὲν βλέπω νὰ τελειοποιεῖται καὶ ὁ ἴδιος.

Ὁ Θεὸς ἀμείβει τοὺς ἐναρξέτους. Τὸ μόνον κἀνον εἶνε πῶς δὲν τοὺς ἀμείβει κάθε Σάββατον,

Ἐμπιστεύεσθε τοὺς ἀνθρώπους ὅσο καὶ τὸν καιρὸ καὶ παίρνετε μαζὴ σας πάντοτε τὴν διπρόελλα σας

Ἄλφόνδου Κάρου

ΣΤΗΝ ΣΤΟΑ ΛΙΖΙΕΡΗ

Ἐνα μόνον καλλιτεχνικὸν ἐργαστάσιον γυναικείων καπέλων καὶ μία μόνον πλουσιωτάτη ἀποθήκη πτερῶν ὑπάρχει—τὸ κατὰ τὴν τοῦ κ.

Π. ΚΡΗΤΟΤΑΓΙΑ

Στὴ γυναικεία καπέλλα ΛΙΔΑ Τριμὰ συγκαταβατικὰ ΨΑΛ- 18 Γούστο Παρισινὸ ΛΙΟΠΗ Ὁδὸς Εὐ- Εἰδικότης ΚΑΛ- αγγελιστρίας 18

ΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑ ΣΑΣ ΤΑ ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΙΚΟΤΕΡΑ ΤΑ ΕΥΘ. ΚΟΤΕΡΑ Ὡ Ἀτθίδες, ΤΑ ΙΔΙΟΤΡΟΠΟΤΕΡΑ ΚΑΠΕΛΛΑ ΕΙΣ ΤΟΥ Γ. ΒΛΑΝΤΗ 12—Ὁδὸς Εὐαγγελιστρίας—12

Ἡ Κοινή Γνώμη

ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΥΜΕΝΟΣ

Φίλτατε «Νουμᾶ»,

Ἐκαυτηριάζετε ἐσγάτως ἐσεῖς οἱ δημοσιογράφοι, τοὺς ὑπουργοὺς τοῦ ἔγραψαν πρωτοχρονιάτικαι γνῶμες μὲ... ἀνορθογραφίαι.

Πῶς λοιπὸν νὰ μείνω κ' ἐγὼ ἀπαθὴς ἐμπρὸς σ' ἕναν κα- θηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ γράφει ἀνορθογραφα τὸ ὄνομά του;

Πρόκειται διὰ τὸν κ. Καλλιωνοῦ τζήν, τοῦ ὁποῖου ἡ βιογραφία καὶ ἡ εἰκὼν ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὰς «Ἀθήνας» τῆς Κυριακῆς. Ὅμολογουμένως ὅλοι οἱ ἔπανοι καὶ διὰ τὰ ἐγκώμια ἀρμόζουσι εἰς τὸν διαπρεπῆ ἐπιστήμονα. Τὰ προ- σπογγίσω μὲ τὰ δύο μου χέρια, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ πάρῃ ὁ κ. Καλλιωνοῦ τζήν τὸν χειρουργικὸν του πρίονα, νὰ ἀποκόψῃ τὸ ἕνα λάμβδα καὶ νὰ μείνῃ Καλιονοῦ τζήν.

«Καλιονοῦ τζήν» εἶνε, φίλε μου, λέξις τουρκικῆ. Οἱ Τουρ- κοὶ λέγουσι «καλιονοῦ τζήν» τὸν ναύτην τοῦ πολεμικοῦ ναυτι- κοῦ. ὅπως λέγουσι «γαλιονοῦ τζήν» τὸν ναύτην τοῦ ἐμπορικοῦ ναυ- τικοῦ. Τὸ γράφουσι μάλιστα «γαλιονοῦ τζήν» καὶ τὸ προφέρουσι «καλιονοῦ τζήν» ὅπως γράσουσι «γαβγᾶ» καὶ προφέρουσι «καβγᾶ» τὸν καυγᾶν. Καὶ διὰ νὰ λείψῃ μάλιστα κάθε καυγᾶ καὶ κάθε ἀντιλογία, σὲς προσθέτω ὅτι ὁ καλιονοῦ τζήν ἡ γαλιονοῦ τζήν παράγεται ἐκ τῆς λέξεως γαλιών, ὡς ὀνομαζέτο ἐν εἶδος πολεμικῶν πλοίων τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς. Οἱ Βυζαντι- νοὶ τὸ ἔλεγον «γαλίον» καὶ οἱ Ἄλλοι galion. Ἡ λέξις αὕτη, ἔχει τὴν ἴδιαν εἰς τὴν «γαλέραν», «γαλεῖτο» κτλ. τὰ ὅποια διὰ γράφονται μὲ ἕνα λάμβδα εἰς ὅλας τὰς γλώσσας.

Ἐπομένως ἂς διορθώσῃ τὴν ὑπογραφήν του ὁ κ. Καλιονοῦ τζήν, καὶ τότε καλλιωνοῦ τζήν.

Ταῦτα καὶ μένω. Ο. Λεξικοποιῶλος.

Ο ΤΑΝΑΓΡΑΙΟΣ

Ἐρίτιμὲ τοῦ «Νουμᾶ» κύριε Διευθυντά,

Ἀσμενὸς ἀναγινώσκων τὴν σὴν τριήμεριαν, (ἐπειδὴ ἀνὰ πᾶσαν τρίτην καὶ ἡμίσειαν τῆς ἐβδομάδος ἡμέ- ραν ἐκδιδόμενον τὸν «Νουμᾶν» οὐκ ἔξεστι μοι ἐφ' ἡμεῖς ἰδὸν καλέσαι), γηθασύνως διεπεξέρχομαι ἐπὶ τῆς ἐπιλάσεως Ἐραβῶνα, περίπυστον καὶ γλαφυρὸν ναυτικὸν ὄραμα τοῦ σοῦ συγγράματός (συγγραφεὺς γὰρ ὁ ἐπὶ τὸ βαρβαρικώτερον συνεργάτης κεκλημένος δεῖ ὡς ἔμοιγε δοκεῖ ὀνομαζέσθαι, ἐπειδὴ τὸ γράφειν οὐδὲ παρὰ τῆ πολιτικῆς δικονομίας ἐργασίαν λογίζεσθαι) κ. Ἀγγέλου Τα- νάγρα.

Ἀγάλλομαι τὸν ἄνδρα καθαρῶς τῆ γλώττῃ χρώμενον καὶ παντὸς ἡμισητοῦ ῥόπου ἀπληλαγμένη, πλὴν τινῶν κακοῦ- λων ἑνισμῶν, ὧν πάντων πρῶτιστος τὸ ἐπίνομητον αὐτοῦ.

Ὅθεν οἱ πρόγονοι ἡμῶν τὸν τόπον τῆς γεννήσεως αὐ- τῶν δηλοῦσι ἐβούλοντο, τοπικὰ ἐπίθετα ἔγραφον, ὡς Περι- κλῆς ὁ Ἀθηναῖος, Πιττακὸς ὁ Μυτιληναῖος, Ἄσα ὁ σὸς Ἀγγελοῦ ὁ ἐκ Τανάγρας δεῖ Ταναγραῖον ἑαυτὸν γράφειν.

Εἰς παραπλήσιον ὁ ἀνὴρ περιπίπτει σφάλμα, ὅσκις τὰς ἐπὶ κάλλει καὶ ἐρασιμότητι διαλαμπούσας Ἀτθίδας ἐξυ- μνῶν «Τανάγρας» ταύτας ἀποκαλεῖ «Ταναγραῖαι» εἶναι, ὡ βέλτισται, πλαγγόνες.

Ἡ μὴ εὐλαβεῖται ταύτας «Ταναγραῖας ἀποκαλέσαι. ἵνα μὴ ἐκ παρηγήσεως «γραῖας» ἑαυτὰς ὑπολάβωσιν, ἦτοι γραῖ- δια; Οὐδεὶς φόβος, ἐπειδὴ ἐν μὲν τῇ καθ' ἡμᾶς «γραῖς» λέγονται, ἐν δὲ τῇ ἡραϊκῇ «γρηῖς».

Ἐρωσσω, Νουμᾶ Νομοθέτα, καὶ ἀσπασὸν μοι τὸν Τανα-

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ

Ὁδὸς Λι- δίου 172 ΔΡΑΚΟΥ Α. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Παρὰ τὴν Ε. Τράπεζ.

ΔΙ' ΑΙΘΟΥΣΑΣ, ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΙΚΟΝΕΣ ΦΩΤΟΤΥΠΙΚΑΙ ΔΙΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

Β ΒΑΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ-ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ-ΙΣΤΟΡΙΚΑ-Β ΒΑΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΛΟΓΟΝ-ΔΙΔΑΚΤΙΚΑ ΚΑΙ ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ

ΤΟ ΕΝΘΥΜΗΜΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Λεύκωμα καλλιτεχνικώτατον ἐκ 15 χρωματιστῶν εἰκόνων ἀρχαίων μνημείων, αἱ ὁποῖαι ἐλθ- ῶνται ἐκ τοῦ φυσικοῦ, ἀληθῆς τῶν Ἀθηνῶν ἐνθύμημα

Γραδενίγια.

Δοκίμασε λοιπὸν, Σκλαβούνα. Ἄρχισε τὴν ἐργα- σίαν. Θὰ γεμίσω τὸ πλοῖον τὸ ὅποιον θὰ σὲ ἐπανα- φέρῃ εἰς τὴν ὑπερπόντιον πατρίδα σου. Πρέπει ἡ Πανθέα νὰ χαθῇ.

Ἡ μάγισσα

Ὁ ἄγγελος τῆς σημερινῆς ἡμέρας εἶνε ὁ Ἀνοέλ. (Προετοιμάζεται διὰ τὸ ἔργον. Ἀφοῦ ἤνοιξε τὸ μαγικὸν βιβλίον ἀπὸ τὸ ὅποιον κρέμανται μακρὰ λωρία, τὸ ἀποθέτει εἰς τὸ ὑπόδαρον τῆς Ἀφροδίτης, εἰς τρόπον ὥστε νὰ δύνα- ται ν' ἀναγινώσῃ ἐντὸς αὐτοῦ. Κλίνει εἰς τὸ μαγικὸν ὅπως μαλακώσῃ τὸ κερὶ, ἔπειτα ἀναγινώσκουσα χαμηλοφώνως ἀ- κατανοήτους λέξεις σχηματίζει τὴν μορφήν μὲ τὰ δάκτυ- λὰ τῆς. Ἐν τούτοις ἡ Λόγισσα τὴν παρατηρεῖ μὲ προσε- κτικὸς ὀφθαλμούς ὡσάν νὰ ἤθελε νὰ ἐγγύσῃ μέσα στὸ κερὶ τὴν καταστρεπτικὴν δύναμιν τοῦ μίσους τῆς. Ἀπὸ τὴν ὄ- ρθην φθίνει συγκεχυμένους θρούβους, ὡσάν θρούβους μάγης.)

Γραδενίγια (ἀνατριχιάζουσα)

Ἄκουτε; Ἄκουτε;

Ἡ Πεντέλα γυρίζει πρὸς τὴν σκοπιάν.

Ὁρσοῦλα (τρέχουσα ἀπὸ τὸν τοῖχον)

Νὰ ἡ Νέρισσα! Νὰ ἡ Νέρισσα! Τὸ πρόσωπον τῆς Ἰακωβέλας εἶνε γεμάτο αἷμα.

(Ἡ Ἰακωβέλα ἐπιφαιίνεται ἀσθμαίνουσα, ὡρὰ μὲ μίαν παρειᾶν κόκκινην ἀπὸ αἷμα τὸ ὅποιον τρέχει ἀπὸ τὴν πλη- γωμένην παρειᾶν τῆς. Ἡ Νέρισσα τὴν συνοδεύει κλαίουσα.)

Ἰακωβέλα

Γαληνοτάτη!

Νέρισσα

Γαληνοτάτη!

Γραδενίγια (πλησιάζουσα ὅπως παρατήρησῃ τὴν Ἰακω- βέλαν.) Γραδενίγια (πλησιάζουσα ὅπως παρατήρησῃ τὴν Ἰακω- βέλαν.) Γραδενίγια (πλησιάζουσα ὅπως παρατήρησῃ τὴν Ἰακω- βέλαν.)

Γραδενίγια (πλησιάζουσα ὅπως παρατήρησῃ τὴν Ἰακω- βέλαν.) Γραδενίγια (πλησιάζουσα ὅπως παρατήρησῃ τὴν Ἰακω- βέλαν.) Γραδενίγια (πλησιάζουσα ὅπως παρατήρησῃ τὴν Ἰακω- βέλαν.)

Γραδενίγια (πλησιάζουσα ὅπως παρατήρησῃ τὴν Ἰακω- βέλαν.) Γραδενίγια (πλησιάζουσα ὅπως παρατήρησῃ τὴν Ἰακω- βέλαν.) Γραδενίγια (πλησιάζουσα ὅπως παρατήρησῃ τὴν Ἰακω- βέλαν.)

Γραδενίγια (πλησιάζουσα ὅπως παρατήρησῃ τὴν Ἰακω- βέλαν.) Γραδενίγια (πλησιάζουσα ὅπως παρατήρησῃ τὴν Ἰακω- βέλαν.) Γραδενίγια (πλησιάζουσα ὅπως παρατήρησῃ τὴν Ἰακω- βέλαν.)

Γραδενίγια (πλησιάζουσα ὅπως παρατήρησῃ τὴν Ἰακω- βέλαν.) Γραδενίγια (πλησιάζουσα ὅπως παρατήρησῃ τὴν Ἰακω- βέλαν.) Γραδενίγια (πλησιάζουσα ὅπως παρατήρησῃ τὴν Ἰακω- βέλαν.)

Γραδενίγια (πλησιάζουσα ὅπως παρατήρησῃ τὴν Ἰακω- βέλαν.) Γραδενίγια (πλησιάζουσα ὅπως παρατήρησῃ τὴν Ἰακω- βέλαν.) Γραδενίγια (πλησιάζουσα ὅπως παρατήρησῃ τὴν Ἰακω- βέλαν.)

Γραδενίγια (πλησιάζουσα ὅπως παρατήρησῃ τὴν Ἰακω- βέλαν.) Γραδενίγια (πλησιάζουσα ὅπως παρατήρησῃ τὴν Ἰακω- βέλαν.) Γραδενίγια (πλησιάζουσα ὅπως παρατήρησῃ τὴν Ἰακω- βέλαν.)

Γραδενίγια (πλησιάζουσα ὅπως παρατήρησῃ τὴν Ἰακω- βέλαν.) Γραδενίγια (πλησιάζουσα ὅπως παρατήρησῃ τὴν Ἰακω- βέλαν.) Γραδενίγια (πλησιάζουσα ὅπως παρατήρησῃ τὴν Ἰακω- βέλαν.)

Γραδενίγια (πλησιάζουσα ὅπως παρατήρησῃ τὴν Ἰακω- βέλαν.) Γραδενίγια (πλησιάζουσα ὅπως παρατήρησῃ τὴν Ἰακω- βέλαν.) Γραδενίγια (πλησιάζουσα ὅπως παρατήρησῃ τὴν Ἰακω- βέλαν.)

ἔκμαν χίλιους. Νέρισσα, τοὺς γνωρίζεις πολὺ καλά, γιατί ἐσὺ τοὺς ἐσφίξεις! Ξεκούμωνε, ξεκούμωνε! (Ἐργάζονται ἀμφότεραι ὅπως λύσουν τοὺς κόμβους. Ἐπανειλημμένως ἡ Γραδενίγια τείνει πρὸς τὸ δέμα μὲ ἀνυπομόνους χεῖρας.)

Πεντέλα, κατὰ τὸ δειλίωμα, ἀπὸ ψηλά. Ἡ βάρκες στρέφουν σπρώχνουν τὰ κουπιὰ στὸ ἐνάντιο ρεύμα, φαίνονται ὡσάν νὰ διευθύνονται πρὸς ἔφοδον. Σηκώνεται μέγας θόρυβος, ἐκεῖ κάτω, ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ Πόρτου. Ὅλη ἡ ἀκτίς εἶνε βυθισμένη στὴ σκιά... Φαίνονται ὡσάν ἀνταύγειαι φωτός.

Ἰακωβέλα, εὐρίσκουσα τὸν πλόκαμον εἰς τὸ βάθος τοῦ δέματος. Ἰδοῦ τον, ἰδοῦ τον! Εἶνε ἀρκετὰ μακρὸς; εἶνε ἀρκετὰ παχὺς; τὸν ἐκοψα ἐγὼ ἡ ἴδια μὲ αὐτὸ τὸ φαλλίδι ποῦ εἶχα πάρει.

Ὁρσοῦλα. Πόσο εἶνε μακρὸς! Κατερίνα. Πόσο εἶνε ὠρατὸς! Λουκρητία. Πόσο λάμπει!

Ὁρσοῦλα. Πόσο εἶνε μακρὸς! Κατερίνα. Πόσο εἶνε ὠρατὸς! Λουκρητία. Πόσο λάμπει!

Ὁρσοῦλα. Πόσο εἶνε μακρὸς! Κατερίνα. Πόσο εἶνε ὠρατὸς! Λουκρητία. Πόσο λάμπει!

Ὁρσοῦλα. Πόσο εἶνε μακρὸς! Κατερίνα. Πόσο εἶνε ὠρατὸς! Λουκρητία. Πόσο λάμπει!

Ὁρσοῦλα. Πόσο εἶνε μακρὸς! Κατερίνα. Πόσο εἶνε ὠρατὸς! Λουκρητία. Πόσο λάμπει!

Ὁρσοῦλα. Πόσο εἶνε μακρὸς! Κατερίνα. Πόσο εἶνε ὠρατὸς! Λουκρητία. Πόσο λάμπει!

(Ἀκολουθεῖ)

γραίων Ἀγγέλων ἀσπασμῶν ἀγγέλων πρὸς ἄστρο—ἵνα κατὰ Νικίαν τὸν Ὄγγον εἶπω.

Ἀπόστολος Συναξαριαδῆς

ΣΗΜΕΙΟΝ ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ

Κύριε Διευθυντά τοῦ «Νουμά».

Τὴν ἐν μέσῳ ἡμῶν ἐπισημῶν τοῦ διαπρεποῦς Βουλγαροφίλου καπετὰν Ἀρκουδά, τὴν ἐξήκω ὡς σημεῖον τῶν καιρῶν. Πέροστιν, ὅτε πρὸς δυστυχίαν τῆς πατρίδος, δὲν εἶχαμεν Δηλιγιάννην εἰς τὰ πράγματα, αἱ διάφοροι πατριωτικαὶ ἀρκεῖσαι καὶ τίγρεις καὶ βαιναί, ἔμενον εἰς τὰ σπλήλαιά του. Γενεὶ μὲν τὸν κ. Δηλιγιάννην καὶ τὰς στανίδας, ἐνέσκηψαν εἰς τὰς πόλεις: Μήπως ἡ μοῖρα ἔχει γραμμὴν διὰ τὸν κ. Δηλιγιάννην νὰ κλείσῃ τὴν πολιτικὴν τοῦ ἱστορίαν μετρίτον πόλεμον;

Δέξασθε κ. κ. κ.

Ἀρκουδιάρης

ΟΙ ΡΩΜΗΟΙ ΚΑΙ Ο' ΝΟΥΜΑΣ

Κύριε Διευθυντά,

Συγχαρητήρια εἰς τὸν «Νουμῶν» τῶν Φαινομένων καὶ τῶν παραγμάτων, εἰς τὰ ὅποια εὐρίσκω—μὴ τὸ πᾶρτε διὰ κολακείαν, ἀφοῦ οὔτε σὲ γνωρίζω οὔτε με γνωρίζετε—κάτι ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ Alph Karr καὶ τοῦ F. Sargoy ὁμοῦ μετ' ἐνθουσιαστικῶν. Δις τῆς ἐβδομάδος τὰ Φαινομένα καὶ τὰ παραγμὰ θὰ εἶνε ἀσυγκρίτως καλλίτερα. Κάθ' ἡμέραν δὲν εἶνε δυνατόν νὰ εὐρίσκῃ κανεὶς θέματα κατὰλληλα, ὅσῃ ἀρθροῖαν αἰγλης καὶ ἂν προσέβη τὸ ρωμαϊκόν. Τὰ Grains de bon Sens δὲν ἔγραψε καθ' ἑκάστην ὁ Sargoy εἰς τὸ Figaro, καὶ Les Gaietés τοῦ Karr ἤτο φύλλον περιοδικῶς ἐκδιδομένον.

Ὁ ρωμαῖος ἔχει ὅλες τὰς χάρας ἔχει μάλιστα καὶ ἐξυπνάδα ἢ ὅποια ἄλλω, ἐπειδὴ δὲν συνοδεύεται ἀπὸ ὀρθοφροσύνης, τὸν ἐκθέτει τυχρὰ εἰς κωμικὰς. Ὅποιος στρέφῃ τὴν προσοχὴν του εἰς τὸ ὄρθως σκεπτεσθαι, ἂν τὸν καμῆ ἀληθινὰ ἐξυπνοῦν. Ἔως τώρα ὁ νοῦς του ἐστρέφη μὲ λόγια, μὲ λόγια, μὲ μπουρμπουλῆσας. Ὁ «Νουμάς» τὸ ἔκαμε δουλειὰ του νὰ κτυπήσῃ τὰ λόγια καὶ νὰ ἐργασθῇ διὰ τὰ ἔργα. Τὸ ἔχει μάλιστα ρητὸν ἐπάνω ἐπάνω εἰς τὴν ἐφημερίδα του καὶ θὰ εἶδα καὶ εἰς αὐτὸ τὸ ρητὸν τὴν προσοχὴν ποῦ δίδω εἰς ὅλα τὰ παραγμὰτα, καὶ θὰ ἔλεγα κοροφῆσα καὶ αὐτὸ, ἀλλὰ ἔγω πρὸ ἐτῶν ἐκτιμῶ εἰς τὴν «Ἐστίν» τὸ γερὸ μυαλὸ τοῦ Νουμά καὶ—τολμῶ νὰ εἶπω, προκειμένου περὶ Ρωμῆου—τὸν χαρακτῆρά του, καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι τὸ ρητὸν του δὲν εἶνε φαῖνομένον ἀλλὰ πρᾶγμα.

Γρ.—Γ.

ΑΚΟΜΗ ΔΕΝ ΤΗΝ ΕΙΔΑΜΕ

Ἀγαπητέ μου «Νουμά»,

Δὲν νομίζεις ὅτι πολὺς ὄρθως γίνεται εἰς τὰς στήλας τῶν ἐφημερίδων διὰ τὴν δεσποινίδα Φραγκοπούλου ἢ ὅποια θὰ ἐμφανισθῇ τὴν προσεχῇ ἐβδομάδα ἐπὶ τῆς σκητῆς τοῦ Βασιλικοῦ; Δὲν ἀφήνουν οἱ ἄνθρωποι νὰ τὴν ἴδωμεν πρῶτα κ' ἔπειτα νὰ γράξουν ὅτι θέλουν;

Νὰ σοῦ πῶ τώρα τί θὰ γίνῃ: Ἡ δεσποινὶς Φραγκοπούλου δὲν θ' ἀρέσῃ, ὅχι διότι δὲν εἶνε καλὴ ἴθοποιός, ἀλλὰ διότι τὸ κοινόν, παραφουσκωμένον ἀπὸ τὴν ρεκλάμαν, θὰ ἔχη πολλὰς ἀπαιτήσεις ἀπὸ αὐτήν. Ἄν ἀφήναι τὸ κορίτσι νὰ ἴδῃ τὴν σκητὴν, χωρὶς τὴν τυμπανοκρουσίαν αὐτῆν τὴν προσοχὴν, θὰ ἤρρεσε, εἶμαι ὑπερβάδαιος, διότι ὅλοι ὅσοι τὴν εἶδαν, θὰ ἔλεγον:

— Μπᾶ! καλοῦσαικὴ εἶνε ἡ καμμένη!

Ἐνῶ τώρα θὰ ποῦν:

— Μπᾶ! Τόσο μόνον;

Πρόθυμος φίλος σου
Ἀντιρεκλαμίδης

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΑΚΥΡΩΣΕΩΣ

Φίλε μου,

Ἐνα φάρμακον ἀλόγηστον κατὰ τῆς ἀκυρώσεως θὰ προεῖνω εἰς τοὺς ὑποψήφιους δι' ἀκύρωσιν βουλευτάς. Νὰ δηλώσω ὑποταγὴν τυφλὴν εἰς τὸ Κορδόνιον. Ἡ ἐκλογὴ τους θὰ ἐπικυρωθῇ καὶ μεθαύριον, ἐὰν θέλουν, ἀλλάζου φρόνημα. Ποῖος θὰ τοὺς κατακρίνῃ; Μήπως αἱ πολιτικαὶ μεταστάσεις, καὶ χωρὶς λόγον μάλιστα τὰς περισσοτέρας φορὰς, δὲν εἶνε συνηθέσταται εἰς τὸν τόπον μας;

Ὅλος ὑμέτερος
Ἐδιδόν

ΤΟ ΣΜΥΡΝΑΪΚΟΝ ΚΟΙΝΟΝ

Ἀξιότιμε κύριε,

Παρὰ τοῦ κ. Ε. Κ. ἐλάβομεν δέκα φύλλα τῆς παρ' ὑμῶν ἐκδιδομένης ἐφημερίδος «Ὁ Νουμάς». Δυστυχῶς, παρ' ὅλην τὴν καλὴν διάθεσιν, δὲν δυνάμεθα νὰ ἐξοδεύσωμεν ἐν Σμύρῃν τὸ ἡμέτερον φύλλον διότι μετὰ μεγάλης ἡμῶν λύπης παρετηρήσαμεν ὅτι ἔχει τρομεροῦ μαλλιαρισμοῦ καὶ οὐδὲν ἀνταπεκρίνεται πρὸς τὰς ἀξιώσεις τοῦ σμυρναϊκοῦ κοινοῦ, ὅ ὅποῖον πολὺ ἀποστρέφεται τὴν ἐλείνην ταύτην διαστρο-

φῆν τῆς γλώσσης τῶν προγόνων τοῦ. Διὰ τὴν ἐναθῆσθε δὲ καλῶς τὴν τοσαύτην πρὸς τὸν μαλλιαρισμὸν ἀποστροφὴν του ἀρκεῖ νὰ σὲ εἶπωμεν, ὅτι μόλις ἐλάβον τὸ φύλλον καὶ διέτρεξαν ὀλίγας γραμμάς, τὸ ἐπέταξαν κυριολεκτικῶς εἰς τὰ μούτρα τῶν πολιτῶν.

Ζητοῦντες μυστικῶς συγγνώμην διότι δὲν δυνάμεθα νὰ φωνώμεν καὶ ἡμεῖς κατὰ τι χρήσιμοι εἰς τὸ ὑμέτερον ἔργον, διατελούμεν μετὰ τῆς προσεκτικῆς ὑποψήφειας.

Ἐν Σμύρῃ τῇ 9 Ἰανουαρίου 1903

Ὅλος ὑμέτερος
Βραχνός - Μαυρογιάννης

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

— Τὸ γράμμα σας τὸ φιλοφρονέστατον τὸ δημοσιεύομεν στὴν στήλην τῆς «Κοινῆς γνώμης», κύριε Γρ. Γ., διότι λέγει πολλὰς ἀληθείας, ὑπερβολικὰς γὰρ τὸν «Νουμῶν» καὶ εἰλικρινεστάτας γὰρ τοὺς Ρωρηούς. Μὴ μὲς παρεξηγήσετε. Δὲν τὸ δημοσιεύομεν ἀπὸ αὐτοεκκλημαρισμῶν. Τὸ δημοσιεύομεν μόνον ὅτι ἐνθάρρυναι πολὺ τιμὸν τοῦ ἔργου μας, τὸ ὅποῖον δὲν παραπονοῦμεθα καθόλου διότι δὲν ἐνοθήθηκα καλὰ καλὰ ἀκόμη, ἀλλ' ἐκλαμβάνεται παρὰ πολλῶν δυστυχῶς ὡς ἐμπορικὴ ἐπιχείρησις. Πολλὸ θὰ μὲς ὑποχρεώσετε ἂν κάποτε μὲς ἐπέλλατε τίποτε, ὡς τὸ σημεῖον δημοσιεύομεν—Ἐφημ. «Ἀμαλθεῖαν» Σμύρνην, φύλλα καὶ ἀποδείξιν συνδρομῆς σὲς ἐπέστειλαμεν ταχυδρομικῶς—κ. Χ. Βρ. εἰς Σμύρον. Ἐλάβομεν συνδρομὴν καὶ σὲς ἀπεστειλάμεν φύλλα καὶ ἀποδείξιν. Ἐυχαριστοῦμεν.

— Τὴν ἐπιστολήν σας, κύριε Βραχνὲ καὶ Μαυρογιάννη, ἐπέπεσε νὰ τὴν ἀπευθύνετε πρὸς τὸν κ. Ἐρ. Καθ. ὁ ὅποῖος μὲς παρεκλίετο νὰ τοῦ δώσωμεν φύλλα νὰ εἶς ἀποστείλῃ πρὸς πώλησιν. Ἡμεῖς δὲν ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ σὲς γνωρίζωμεν, οὐκ ἤττον δημοσιεύομεν τὴν ἐπιστολήν σας εἰς τὴν στήλην τῆς «Κοινῆς γνώμης» καὶ διὰ τὴν ἐλληνοπρέπειαν τοῦ ὕφους τῆς καὶ διὰ τὴν ἐκδήλωσιν τοῦ γούστου τοῦ Σμυρναϊκοῦ κοινοῦ, τοῦ ὅποῖου παρουσιάσθη ἀνεῦ τοῦ σχετικοῦ πληρεξουσίου, κατὰ τὴν πεποιθήσιν μας, ὡς ἀντιπρόσωποι. Μαζὴ μὲ τὴν ἀδελφότην ἐπιστολήν σας, ἐλάβομεν ἐπιστολήν καὶ τῶν κ. κ. διευθυντῶν τῆς αὐτοῦ ἐκδιδομένης ἐγκρίτου συναδέλφου «Ἀμαλθεῖας», παρακαλοῦντων νὰ τοὺς ἐγγράψωμεν συνδρομητὰς εἰς τὸν «Νουμῶν». — Μὲς παρεξηγήσατε, φίλατε κ. Δ. Μ. Σακ... Ὁ Μὰξ Ντορντάου καὶ ὠραία ἄρθρα ὑπὲρ τῆς Μακεδονίας ἔχει γράψῃ καὶ ὠραία βιβλία, ὡς τὰ κατὰ συνθήκην ψεύδη καὶ τὸς' ἀλλ' ἀκόμη. Ἡμεῖς ἐνοστάμεν διὰ τὸν Μὰξ Ντορντάου, τὸν συγγραφέα τοῦ «Ἐκφυλισμοῦ». Λάβετε δὲ τὸν κόπον νὰ διαβάσετε τὸ βιβλίον του αὐτὸ καὶ θὰ πεισθῆτε ὅτι δὲν ἔχομεν ἄδικον.— Ἐνοεῖτε ὅτι κ. Βερναρδάκης, κ. Ἀττικῆ, δὲν περιλαμβάνεται εἰς τὸν σωρον τῶν συγγρόνων δραματικῶν συγγραφέων. Ἡ θέσις του εἶνε ἐξαιρετικὴ εἰς τὴν φιλολογοίαν, ὅπως εἶνε ἐξαιρετικὴ καὶ ἡ διαγωγή τῆς Διευθύνσεως τοῦ Βασ. θεάτρου ἀπέναντι τὸσον σεβαστοῦ συγγραφέου. Ὁ «Νικηφόρος Φωκῆς» δὲν ἐπαίθη εἰς τὸ Βασιλικὸν θέατρον, ἀκοιδίως διότι ἐπέπεσε νὰ παιχθῇ. — Τὸ ὠραῖον ἄρθρον σας, φίλατε κ. Ζωγρ. θὰ δημοσιευθῇ στὸ φύλλον τῆς Κυριακῆς. Ἐυχαριστοῦμεν.— Μόλις χθὲς ἐλάβομεν τὸ ποιημὰ σου, κ. Ἀγ. Σικ. καὶ θὰ τὸ δημοσιεύσωμεν στὸ φύλλον τῆς Κυριακῆς. Σὲς εὐχαριστοῦμεν. Ἀναμένομεν ἀνοπομόνομα τὴν περὶ Νίτσε μελέτην σας, τὴν ὅποῖαν, παρακαλοῦμεν, νὰ στείλητε εἰς τὸ γραφεῖόν μας γὰρ νὰ τὴν λάβωμεν γρήγορα. — κ. Ν. Γρ. εἰς Ὀμδοῦρμαν. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Ἐυχαριστοῦμεν διὰ τὴν πρὸς τὸν «Νουμῶν» ἐκτιμῆσιν σας. — Τὸ δελτάριόν σου ἰπὸ τὸ Κιάτον, ἀγαπητὴ Μπαρμπά, ἐλήφθη. Εἶθε ἡ εὐχὴ σου νὰ πιάσῃ, ἔστω καὶ κατὰ τὸ ἡμισυ. — Κον Ι. Γρ. Σπέτσας. Μὲ ὅλην τὴν ἐπιφύλαξιν μετ' ὅποῖαν ἐκφράσθητε στο δελτάριόν σας, ἐλπίζομεν πῶς πολλὴ δύντομα θὰ τιμηθῇ ὁ «Νουμάς» καὶ μὲ κᾶτι ἰδικόν σας. Ψέμματα; — Ἐπειδὴ τὸ πρὸς τὴν «Κουκλίτσα σας» ποιημὰ σας, κύριε Ἐφεδρε, εἶνε καθαρῶς προσωπικόν, τὸ δημοσιεύομεν εὐχαριστως εἰς τὴν στήλην αὐτήν, προθυμώτατοι νὰ δημοσιεύσωμεν ἐπίσης εὐχαριστως στὴν ἰδίαν στήλην καὶ τὴν ἀπάντησιν τῆς κουκλίτσας σας:

ΣΤΗΝ ΚΟΥΚΛΙΤΣΑ ΜΟΥ

Ἀπορῶ τῇ ἀληθείᾳ πῶς ἐνόμισες, φιλιότην, ὅτι μέσα στήν καρδιά μου ὑποκρύπτω τὴν ἀπάτη. Ἦθελα ἂν ἠδύναμην νὰ σοῦ δείξω τὴν καρδιά μου. Ἀφοῦ ἄλλως δὲν πιστεύεις τὸν ἀψῶν ἔρωτά μου.

Ἦθελα νὰ ὄης μονάχη ποῖα εἰκὼν εἶνε κομμμένη Ἐκεῖ μέσα χροῖα τώρα εὐμοσφῆ μου ἐρωμένη.

Ἐφαντάσθης κἂν κουκλίτσα πῶς μποροῦ νὰ λησμονήσω ὅτι ἐπὶ ἔτη τώρα προσπαθῶ νὰ σ' ἀποκτήσω;

Ξένος ἔρως στήν καρδιά μου νὰ χωρήσῃ δὲν μπορεῖ. Ἦ ὁ ἔρως σου καὶ μόνον, ἢ κανένας δὲν χωρεῖ.

Ἐφεδρος

ΑΝΘΩΠΩΛΕΙΟΝ ΤΟ "ΑΣΤΥ... ΔΕΛΦΩΝ ΚΑΝΤΟΡΩΝ
νθη—φυτὰ—σπόροι
ληθινὸς παράδεισος
ΠΙΘ. 20 ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ

Ἡρετικὰ
νεωτερισμοί, χέλια δυὸ πράγματα.
Γ. ΘΕΟΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ
Ἐμπορος
9. — Ὀδὸς Ἐυαγγελιστρίας—9

ΗΓΕΜΟΝΕΣ
Ἄλλοι τῆς ὁδοῦ Ἐρμού
Οἱ κ.κ.
ΧΑΡΟΚΟΠΟΣ & ΜΠΑΡΔΗΣ
Τὸ κατὰστημὰ τῶν κυριολεκτικῶς
τὸ λατρεύουν αἱ Ἀθεῖδες

ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ Η "ΜΕΛΙΣΣΑ",
Παρὰ τὸν ναὸν τῆς Χρυσοσπηλαιω-
τίσεως. Οἰκιακὴ κουζίνα.—Καθα-
θαριότης.—Φτήνια.—Ρετοι-
νάτο θαυμασίον.
Καὶ με διευθυντὴν τὸν εὐγενέστατον
ΕΥΑΓΓΕΛΟΝ ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΝ

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ
4- ΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ-4 Ν. ΒΛΑΧΟΥΤΣΗ
Ἐπιδοκετήρια στιγμιαία.— Σφραγιδες ἐξ ἐλαστικῆ καὶ μεταλλοῦ — Ὅ,τι ἀπαιτεῖται πρὸς γραφὴν καὶ πρὸς
ΕΞΩΡΑΪΣΜΟΝ ΓΡΑΦΕΙΩΝ

«ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ»
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
Ἐκδιδομένον ἐν Ἀθήναις
Διευθυντής: Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
Γραφεῖα: ὁδὸς Πινακωτῶν 22 Α.
Ἐξόχως ἐξόχων καλλιτεχνῶν.

ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ & ΜΠΟΤΣΑΡΑΚΟΣ
ΖΗΤΩ Η ΑΙΩΝΙΑ ΝΕΟΤΗΣ! ΜΑΥΡΑ ΜΑΛΛΙΑ
Μ'ΧΡΙ ΒΑΘΥΓΑΤΟΥ ΓΗΡΑΤΟΣ
Ἐξασφαλίσσατε τὰ μαλλιά σας!
Τὸ μυστικόν
τὸ ἀνεκίλυψαν μετ' ὅ
θαυματουργόν «Σωζότριχον»
ΣΩΣΑΤΕ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ
ΣΤΗΝ ΟΔΟΝ ΚΟΡΑΗ
ΑΠΟΘΗΚΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΚΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ